

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 10 OCTOBER 1930 No 30

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG

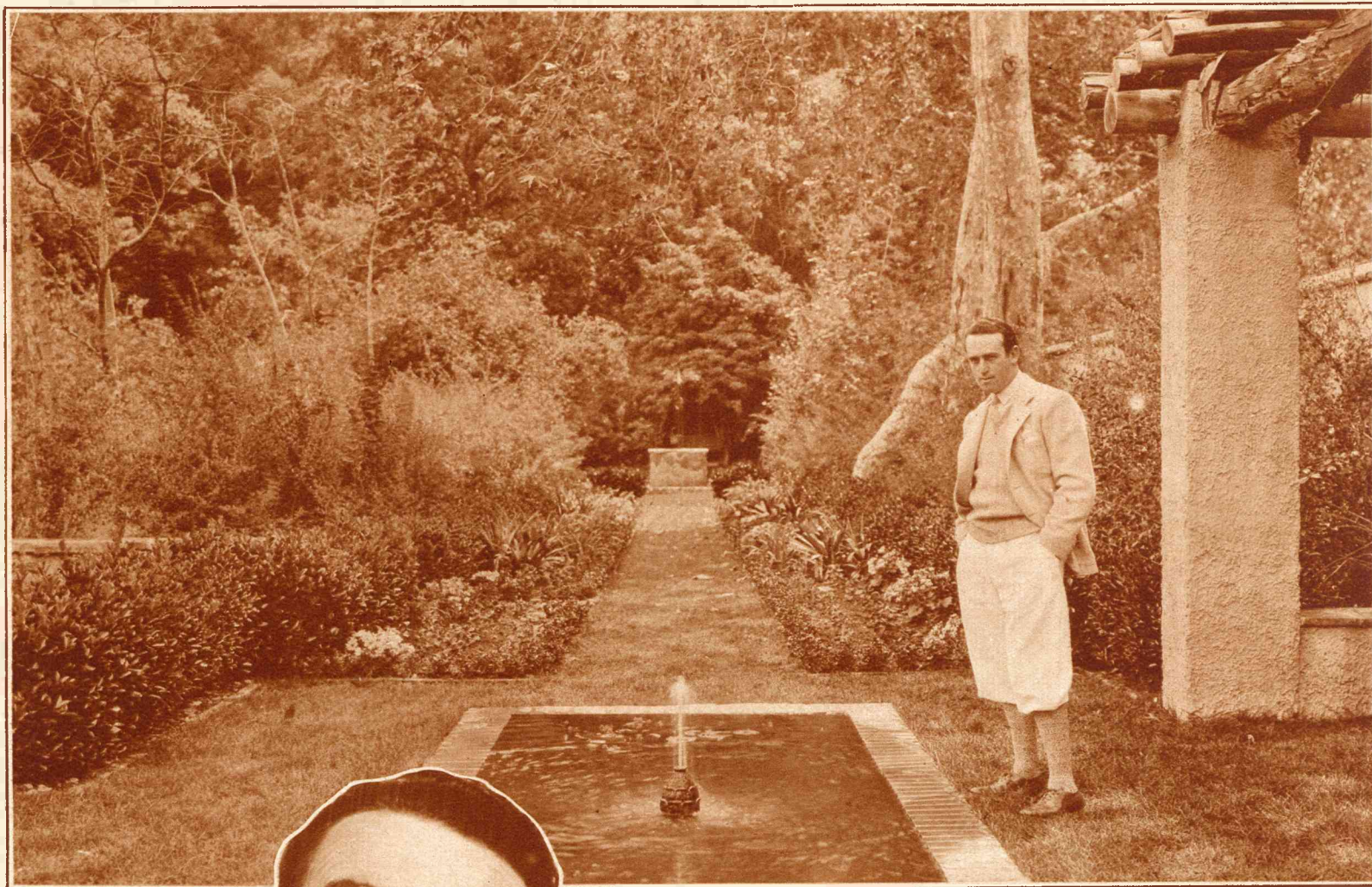
STATIONSWEG 95 TEL. 17283

(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

EDITH LORAND

komt naar de Residentie met haar orkest. — Gramofoon en radio hebben ons al zooveel geleerd en de buitenlandsche pers heeft al zoo veel verhaald van het temperament en het rhythmisch instinct, waarmee deze virtuose haar geschoolden troep leidt en bezielt, dat zij Vrijdag 17 dezer ons gebouwd voor K. en W. mel gebuld zal vinden met liefhebbers van haar speciale kunst.

Harold Lloyd, die met zijn bril twintigduizend dollar per week verdient, heeft in Hollywood een pompeus buiten laten aanleggen. U ziet hem hier in zijn sprookjesachtig park.

MIJN BRIL

Door
HAROLD LLOYD

Mijn filmcarrière ben ik begonnen met het spelen van karakterrollen. En juist zooals tegenwoordig beteekende het ook destijds voor een filmspeler een machtig voordeel, wanneer hij in verscheidene films eenzelfde type kon volhouden, in plaats van in iedere film een nieuwe creatie te moeten beproeven. Op die manier wordt ook een artist, zoodra hij op het witte doek verschijnt, door het heele publiek herkend.

Charley Chaplin, Buster Keaton en eenige anderen, waaronder ook ik, hebben leeren inzien, van hoeveel nut het is, dat men ons onmiddellijk herkent.

Indertijd wilde ik graag een type creëren, dat toch altijd een beetje au sérieux genomen zou worden, en dat niet bepaald geheel bespottelijk

Een angstig momentje.

aandeed, "wanneer de held van het verhaal zich in fantastische avonturen stortte of in komische liefdesperikelen geraakte. Ik wilde ook geen clowneske kleeven dragen. Maar bij de film-onderneming, waar ik toentertijd werkte, begreep men mijn ideeën niet of voelde er in elk geval niet voor.

Kort daarna zag ik op een avond eens in 'n theater een drama, waarin een plattelands-geestelijke voorkwam, die zich vrij wonderlijk gedroeg. In een bepaalde scène sprong hij te paard, achtervolgde een booswicht, stelde dien eigenhandig buiten gevecht, en borstelde daarna zorgvuldig zijn kleeven af om in de beste luim naar zijn dorp terug te rijden.

Deze man droeg een bril.

En die bril, dat merkte ik dadelijk op, stoorde nooit zijn gelaatsuitdrukking.

Nu zeurde ik de directie van mijn maatschappij zóo lang en zóo hardnekkig aan het hoofd, dat men mij ten slotte toestond, mijn type te probeeren. Maar met de boodschap, dat de proef heelemaal voor mijn eigen verantwoording kwam, en dat ik in geen enkel opzicht op medewerking behoefde te rekenen.

Eerst was het moeilijk, den juisten bril te vinden. Hij was altijd te groot. In de derde film echter —

ik was daarbij auteur, regisseur en speler tegelijk — was hij ongeveer zooals ik hem hebben wilde. En sedert draag ik hem in elke film, zelfs bij voetbalmatches.

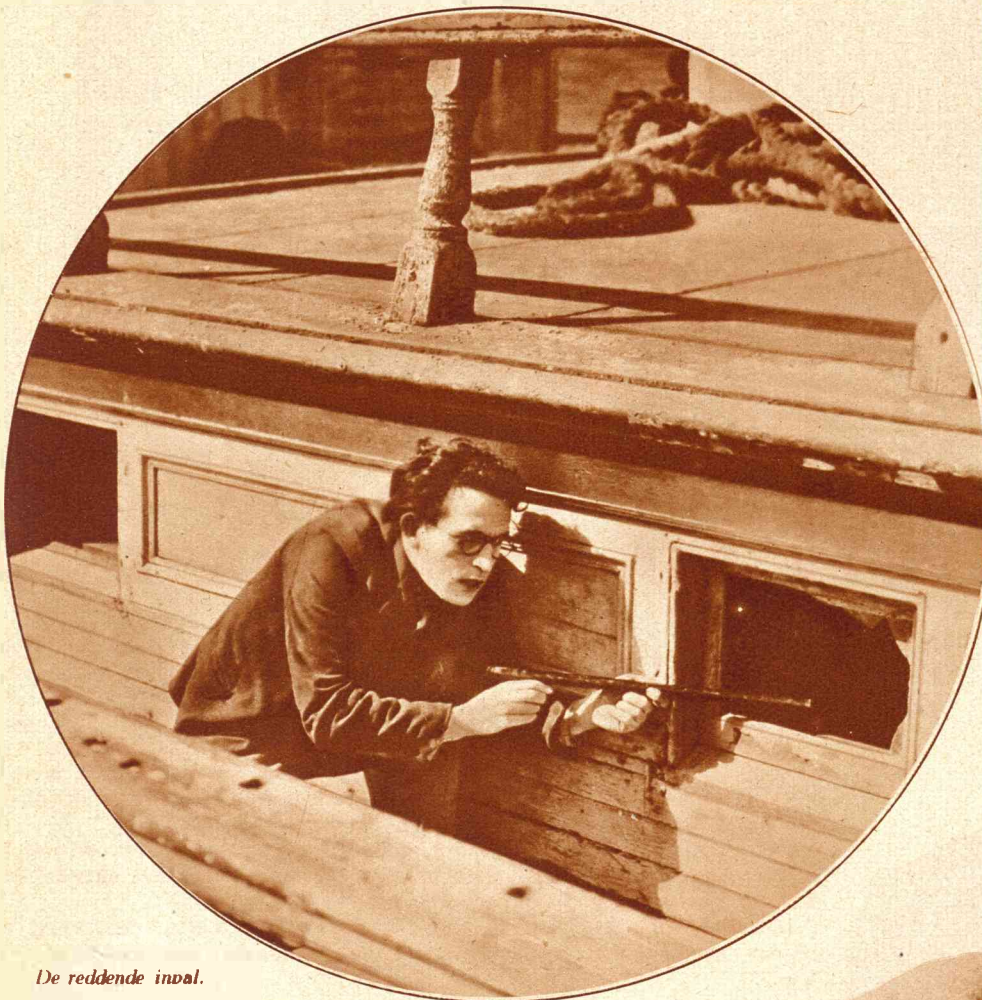
Vele jaren lang ben ik de Vereenigde Staten rondgetrokken in een reizend tooneelgezelschapje, waarbij hongeriijden troef was. Maar dan trof ik weer eens een enkele gelegenheid om te filmen, tegen een gage van drie tot tien dollar, zoodat ik mij eens behoorlijk voeden en kleeden kon.

Maar mijn bril ben ik altijd trouw gebleven, die was voor mij zooiets als een talisman. Had ik, die slechts geleidelijk en zonder veel sensationele meevallers ben opgeklimmen, mijn rollen gespeeld zonder dezen bril, zonder dat individueele ken-

Harold Lloyd
"in civiel".

merk, dat accent op mijn type, dan zou ik op 't oogenblik geen 20.000 dollar per week verdienen, maar slechts de gewone gage van een middelmatigen filmspeler, 30 dollar, genieten. Het klinkt al even avontuurlijk als het verhaal van mijn heele leven, van mijn sprookjesachtige carrière: aan mijn bril heb ik een inkomen te danken van precies 19.970 dollar per week!

De reddende inval.

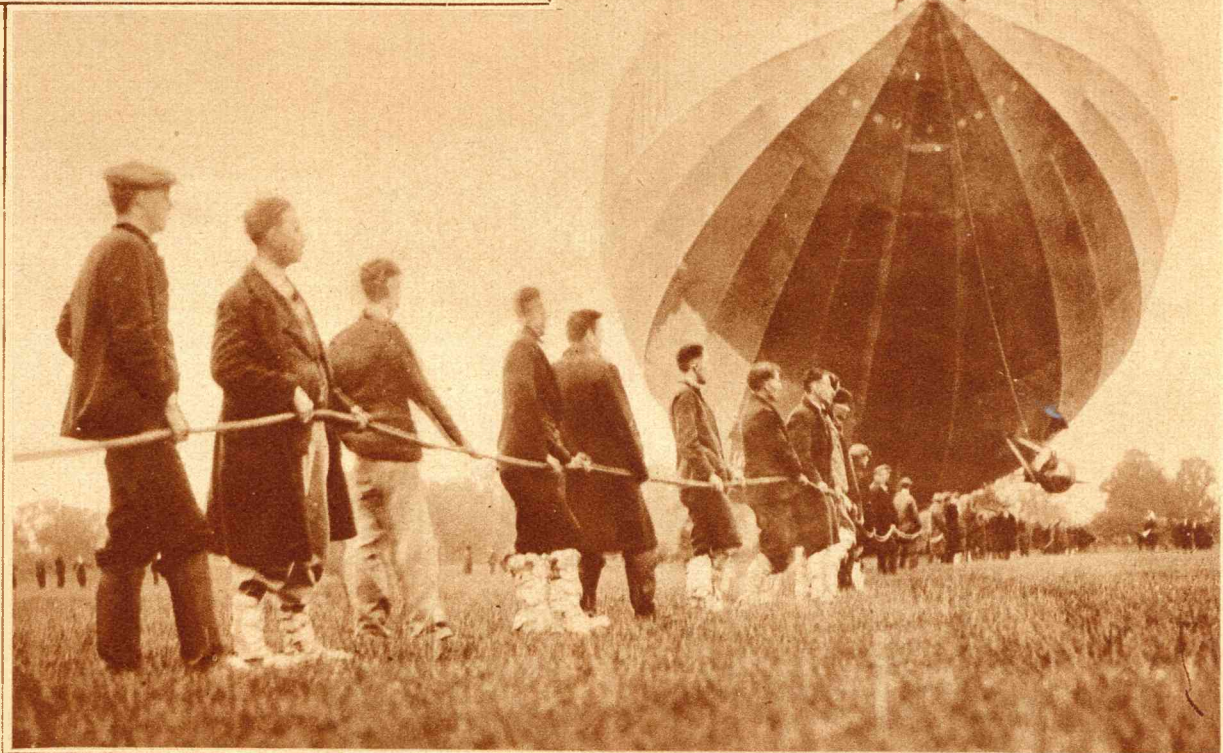

Een pijnlijke situatie.

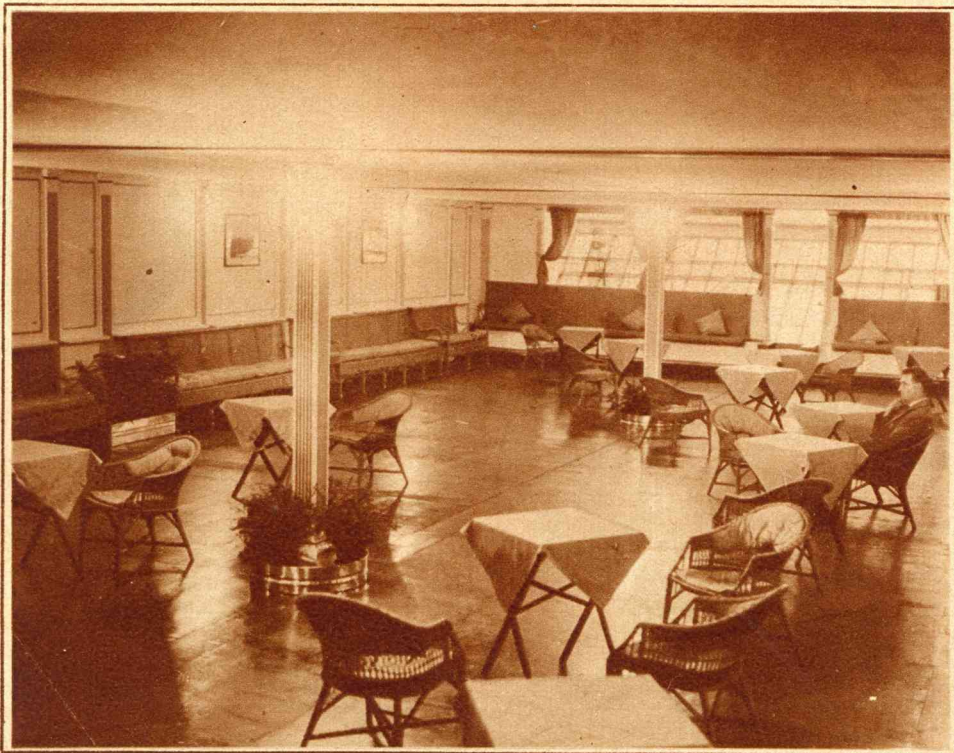

*Een hoekje van de eetzaal
aan boord van de R 101.*

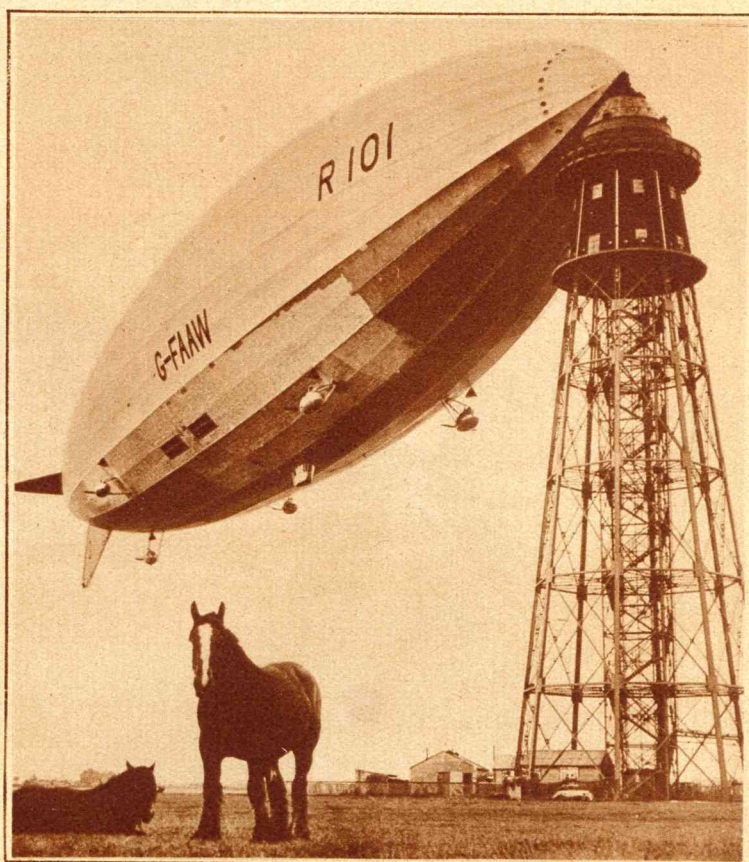
Al te spoedig en al te wreed is er een einde gemaakt aan den trotschen tocht, dien de R 101 van Engeland naar de verre en uitgestrekte koloniën ging ondernemen. Alvorens elders in dit blad de deerniswekkende afbeeldingen weer te geven, die ons bereikten, van den droeven ondergang van dit machtigste luchtschip ter wereld, grootsch product van menschelijk genie, willen wij hier een indruk geven van de immense afmetingen, welke deze lucht-reus bezat, en van de luxe, waarmee de verblijven waren ingericht. Stoutste durf en geniaalste berekening zijn ook hier weer niet bestand gebleken tegen de toch niets ontziende oerkracht der natuur.

Eenige momenten vóór het vertrek

*Gezicht in de groote ontspanningszaal
van het eens zoo trotsche luchtschip.*

*Het geweldige luchtschip, zooals het vóór de noodlottige
reis aan den landingsmast te Cardington lag verankerd.*

NAJAARSZON IN 'T HAAGSCHE BOSCH

Na een tournee door ongeveer geheel Europa en de Ver. Staten is Der Blaue Vogel van Jushny weer in ons land gekomen; Den Haag had de première van dit her-optreden in Nederland. Van vroegere vertooningen kent men het karakter van dit troepje, dat over een eigen orkest beschikt, over goede krachten en even goede stemmen. In een varieerend programma als dit, zijn er natuurlijk sterk van elkaar verschillende nummers, die ook verschillende waardeering in de zaal vinden, maar bijna den geheelen avond kan men geest en oorspronkelijkheid bewonderen, waarlijk schilderachtige tafereeltjes en goede vondsten. Er heerscht een fijne toon. En Jushny, zooals men weet, is een vlot conferencier, die het verstaat dadelijk contact met de zaal te verkrijgen. Op deze foto: het slottafereel, de Alkmaarsche kaasmarkt.

HAAGSCH E KRONIEK

Tramdienst of tramdienst? — Bezuinigingsziekte — Vol- en uitpersing — Rijen maar! — Het Vliegveld Rotterdam—den Haag — Kapitein Borren en de advocaten — Op de bureaux meet men altijd alles beter.

Eénmanskswagen!

Nog steeds was het ons — althans zoo verging het mij — 'n trots en 'n voldoening dat die „akelige” dingen alleen maar in Amsterdam liepen.

't Was daár, in zoo'n eenmansk-rijdend-pakhuis dat we 't doorstonden met 'n gevoel: 't is bij ons gelukkig anders!

Maar ook hier is 't eerste schaap den dam over en de hemel beware ons voor 'n kudde! Toch is 't, of we er op voorbereid werden. Want van week tot week, 'k spreek niet statistisch, doch slechts uit pure ervaring, zie ik den laatsten tijd onzen tramdienst meer en meer 'n dienst worden voor ons dan voor de tram.

Geniaal wordt berekend het minimum materieel voor een maximum vracht (dat zijn.... wij!) En als ik nóg zie de rissen afgeladen tramwagens op alle lijnen, van Wasse naar tot Duinoord; van H.S.M. tot Scheveningen — afgeladen tot na middernacht in de dagen dat honderdduizenden werden „vervoerd” — (prachtwoord!) in de dagen der Lichtfeesten, op dagen van Vuurwerk, A.V.R.O.-actie en Prinsjesdag, op zoovle dagen.... dan — dan begrijp ik die bezuiniging niet die meer op 'n ziekte dan op 'n saneering lijkt.

Bovendien: is deze tijd van diepe malaise en onoverzienbare werkloos-

heid 'n tijd om de bezuiniging aan vlottende maatschappijen zóó ellendig-nauwkeurig uit te voeren??

Is dat wel bezuiniging?

Of wordt dat.... uitpersing? Al is het dan in dit geval een uitpersing door volpersing, want ik kan me den tijd niet heugen meer, dat 'k een behoorlijk zitplaatsje in 'n wagen der H.T.M. heb genoten! U?

Neen; het schijnt dat de charmant-zakelijke leiding van vroeger — die we toch zoozeer op

prijs stelden — plaats maakte voor een dorzakelijke, die niet van Den Haag is!

'k Stond hier even uitvoerig bij stil. Want het zou te betreuren zijn als onze stad één van zijn prettigste en aangenaamste elementen moest zien verworden tot een onsympathiek ge-mazzel. Terwijl het — evenmin of minder nog — noodig is dan vroeger.

Niet alleen een mooie boomendreef, ook de hoffelijke gemeenschapsdiensten zijn dingen waarvoor 'n goed Hagenaar vecht als 't moet. En dat ie vechten kan.... vraag het den Raad!

Rotterdam deed in principe afstand van een recht, dat het zich op vele wijzen had verworven.

Het recht van te hebben het vliegveld Waalhaven. Met 31—4 stemmen nam de Rotterdamsche Raad het besluit tot exploitatie van een gemeenschappelijk vliegveld den Haag—Rotterdam.

Maar krijgen we nu ook 'n vliegveld?

Terecht merkte men in den Rotterdamschen Raad op, dat het met de oprichting en inrichting van een Haagsch vliegveld wel zoo'n vaart niet loopen zou. Terecht, want hoe lang reeds „zoekt” men hier naar 'n behoorlijk terrein voor 'n Stadion? Telkens vindt men

De witte Acacia, een sentimenteele romance van jeugd en ouderdom

wat en telkens is 't niet goed genoeg. En komt er niets.

Neen; met de energie op het punt van sportieve ondernemingen is het hier minder goed gesteld dan met de rekenkunst van: als er vijftig mensen in 'n tramwagen gaan, gaan er óók wel zevenentachtig in; rijden maar!

In ieder geval, Rotterdam gaf ons 'n behoorlijken por in den rug — rijden maar!

Harde noten werden van de week in Pers en bij Justitie gekraakt over ons advocatendom. Vele zwakke broeders werden „meesterlijk” aan den tand gevoeld! Zou

m'n kro.... Kan me niet schelen. Laten we hopen, dat het *Haagsche Nobile officium* zich weer gaat bewust worden van het *noblesse oblige*.

Want dát moet gezegd, bij de vele critiek die zoo vaak op onze militairen wordt afgegeven: op het punt van eergevoel is men er heel wat gevoeliger dan in.... andere corpsen.

De zaak „Kapitein Borren” mocht daarvan deze

week getuigen. Want per slot: 'n schuldige was er niet!

Hoe onaangenaam en belachelijk zelfs de Curaçaosche overval voor ons geweest is — de schuld lag niet bij één persoon! Veeleer op de bureaux waar men altijd alles beter weet....!

En.... is dat wel alleen 'n kwaal van Regeeringsbureaux?

Ja? Vraag 't den man die reist. Den man, die buiten z'n zaak vertegenwoordigt in wèlken dienst ook!

Men hakt allen met het bijltje van Kapitein Borren, die.... zichzelf op z'n vingers sloeg!

Den Haag, 6 October 1930,
A. A. L. GRAUMANS.

Gaven wij de vorige week het portret van Harry Liedtke, die Maandag a.s. Ein idealer Gatte van Oscar Wilde spelen komt in ons Gebouw voor Kunst en Wetenschappen; thans publiceeren wij de contereitsels der dames van zijn Berlijnsch ensemble, die met hem zullen optreden, n.l. van links naar rechts Olga Limburg, Roma Bahn, Carola Toelle en Traute Carlsen.

De zaak Dreyfus, welke ongeveer 25 jaar geleden bijna alle beschaafde landen ter wereld in beroering bracht, is thans door de UFA verfilmd en wordt vanaf heden in onze stad vertoond. Naar men weet, is het de droevige geschiedenis van een Franschen kapitein, die, hoewel onschuldig, wegens landverraad werd gedegradeerd en levenslang naar het Duivelseiland werd verbannen. Emil Zola's boek „J'accuse” en het onvermoeid werken van Kolonel Picquart, chef van den geheimen dienst, maakten eindelijk aan dit onrechtvaardige vonnis een einde. Op onze foto ziet men de twee hoofdpersonen, Kolonel Picquart (links) en Kapitein Alfred Dreyfus (rechts). Kolonel Dreyfus is thans 71 jaar oud en leeft nog steeds in Parijs.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 8

Bella wilde 'n kop thee hebben, zei Rita tenslotte met een vreemd stemgeluid, dat heel anders klonk dan gewoonlijk. „Ze vroeg, of jij haar die even wilde brengen.”

Even later, toen zij wederom alleen was met Bill's zevenden zoon, ging Rita werktuiglijk voort met het warmen der luiers. Haar gedachten hielden zich bezig met het probleem van haar eigen leven en dat van haar ouders, die zij nooit gekend had. Grootmoeder, die op den rand van het graf stond en haar bewustzijn reeds geheel had verloren, zou haar niets meer kunnen zeggen. Wat voelde zij zich ongelukkig! Haar tong leek verstijfd in haar mond, haar keel voelde droog en branderig aan. Wat stond haar in de toekomst te wachten? vroeg zij zich in benauwdheid af.

Bill Pock kwam terug in de kamer, met het theegerei in de handen. Hij zette het behoedzaam op tafel neer. Toen kwam hij naast Rita staan en bleef zwijgend op haar neerzien. Eindelijk nam hij een stoel en ging zoo dicht mogelijk bij haar zitten.

„Ritie,” hijgde hij, „och m'n beste Ritie, nu moet ik er wel mee voor den dag komen! Och, ik zou me haast even lief een mes door het hart steken. Maar je kunt het beter van mij hooren dan van Bella. Bella zou het niet met haar fatsoen overeen kunnen brengen, het harde feit 'n beetje te verbloemen. Ze zegt — ach goeie genade — hoe zal ik...”

„Bella zegt, dat wij, grootmoeder en ik — dat wij niet hier kunnen blijven! Is 't dat, Bill?” bracht zij er met moeite uit.

„Dat is het, m'n lieveling, en het zit als 'n prop in m'n keel,” kermde Bill. „Ja, dat heeft Bella gezegd! Soms denkt ik, dat zij al te fatsoenlijk is om in een wereld als deze te leven. Maar ik hoop, dat zij er toch maar even lang in mag blijven als ik. Kijk mij aan, Rita. Kijk mij recht in de oogen.”

Het fiere, jonge hoofd was over de deken gebogen, waaronder de baby voortdurend lag te woelen. Zelfs Bella wilde haar dus niet meer hebben! Ze kon Bill niet aanzien. Schaamte brandde haar als een bijtend zuur. Geen recht op een plaats in de groote, zonnige wereld! Zelfs Bill kon haar niet houden, en in de opwelling van 't oogenblik ging haar genegenheid voor hem in 'n gevoel van opstand over.

„Maar ik denk er niet aan je te verlaten, Bill,” riep zij hartstochtelijk uit. „En m'n grootmoeder ook niet. Ze is te ziek om vervoerd te worden. Ik wil jou en de baby niet in den steek laten. Die verhalen over m'n vader zullen onwaar blijken. Laten we 'n beetje geduld hebben. Zeg dat ook tegen Bella, Bill! Ach, zend me toch niet weg, ten minste nu nog niet. Ik wil niet heengaan, ik kan niet! Ach, ik houd toch zooveel van jullie allemaal, lieve Bill. Ik zal aan je jaspanden gaan hangen, als je probeert mij de deur uit te sturen. Ik zal vechten als een kat, als je probeert mij kwijt te raken.”

Bill Pock's blauwe oogen stonden vol tranen. Hij legde z'n magere hand op haar schouder.

„Je kunt blijven, tot Bella weer beter is, Ritie,” stamelde hij. „Als ze gezond is, valt er misschien wel met haar te praten. Maar in elk geval, onthoud dit, Rita: „jijzelf bent een opperbste meisje, zooals er geen tweede in de wereld te vinden is. En het komt er in deze wereld op aan, wat je zelf bent, m'n kind, en niet, wat je vader geweest is of niet geweest is. Geef me nu m'n jongen. Bella moet hem ook eens zien. Goeie help, daar komt Dr. Rugby aan! Als hij bij Bella geweest is, zal ik hem bij je grootmoeder brengen. En ik zal haar onderwerpen over den man, die laatst hier is geweest. Ik wed, dat ze mij tot in de puntjes alles van je vader vertelt, als het haar mogelijk is. Ik zal m'n uiterste best doen, dat verzeker ik je!”

HOOFDSTUK XII.

BILL REDETWIST MET RITA.

Rita Holiday was het te moede, of men haar met wortel en al uit haar omgeving wilde wegrukken, waarin zij was vastgegroeid. Hoewel deze omgeving voor het teere en gevoelige schep-

Professor Priem Pruttelt:

„Leve de bergsport . . . en toch zit ik liever in m'n leunstoel”.

seltje, dat zij was, een niet erg benijdbare was geweest, toch had zij er zich met haar liefhebberend hartje volkomen aan gewend. Het huis van Pock scheen haar een haven toe, waarin zij, indien zij er kon blijven, ten minste voor stormen beveiligd zou zijn. Zij rekende er niet meer op, nog ooit gelukkig te worden. Hoe kon zij gelukkig zijn, als men haar in werkelijkheid een eervolle plaats onder de menschen ontzegde?

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudig meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday! gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfgename zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfutselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar aan zijn zuster Blanche ter verdere opvoeding toe.

Haar grootmoeder was dood en begraven. Zij had de laatste dagen van haar leven geen enkel woord meer kunnen uitbrengen.

Kleine Ben was nu vijf weken oud. Hij was nog steeds een klein, spartelend wezentje en somtijds zag hij heelemaal blauw in z'n gezicht. Maar Rita hield van hem, omdat hij het kind van Bill was en omdat hij in haar armen zoo rustig scheen te slapen.

Zij was nu in 't bezit van haar Worth-medaille.

Die was haar toegezonden tegelijk met de complimenten van Mr. Worth. Hoe gaarne had zij dat blinkende stukje goud, waarin haar naam, de datum van de onderscheiding en nog eenige vleende woorden stonden gegraveerd, verwisseld voor de kans om bij kleinen Ben en bij Bill te mogen blijven!

Zij was met den dag stiller geworden; aldoor meer had zij zich in zichzelf teruggetrokken en zelfs van Bill hield ze zich op een afstand; en zij keek zóó bedroefd, dat Bill somtijds zijn hart voelde bloeden.

Voor het ongelukkige meisje werd Evergreen Island een soort van heiligdom; verborgen plekjes in de nabijheid der baai werden een haven der eenzaamheid, waar ze niet behoefde te blozen voor Bella's bittere verwijten.

Die goede vrouw kon het maar niet vergeten, dat zij, gelijk zij gewoon was te zeggen, „een jongen luipaard” herbergde, „die vanaf z'n geboorte verkeerd gevlekt was.”

Mrs. Pock had slechts met tegenzin haar toestemming gegeven, toen Bill haar bij alles wat hem dierbaar was, had gesmeekt, nog een tijdje te wachten, vóór ze Rita wegzond. Bella was haar man bijna te lijf gegaan.

„Maak me asjeblief niet aan het lachen, Pock,” had ze gezegd. „Goeie genade, man, wat stel je je aan. Ik ben fatsoenlijk, maar ik ben niet wreed. Laat haar blijven, tot ze een betrekking heeft. Maar als Benny wat ouder was, dan zou ik anders praten.”

In weerwil van Bill's smeeken, van z'n gebeden en dreigementen, weigerde zijn vrouw hem mee te delen, van wien zij de informatie over Rita's vader gekregen had.

„Maar het is de zuivere waarheid,” hield zij nadrukkelijk vol. Zij was hiervan ook absoluut overtuigd. Was niet een man van

groot aanzien in Bradmere haar kamer komen binnensluipen, om haar de schande van Rita's vader te vertellen? En had zij niet haar woord aan Mr. Blackstone gegeven, dat zij nooit ofte nimmer zijn naam zou noemen in verband met het verhaal, dat hij haar dien dag had gedaan?

Bella verduurde erge kwellingen. En daar was reden voor. Bij haar weten had ze nog nooit een onwaarheid gesproken, totdat ze in 't bezit was gekomen van dat donkere geheim, betreffende Rita's vader. En dat ze nu tegen Bill moest liegen! Maar hij had dag aan dag aldoor aan haar hoofd liggen zeuren, dat ze hem de bron van dat nieuws zou meedeelen, en om van hem af te komen, had ze hem gezegd, dat ze al sinds weken de waarheid over Rita's vader had geweten. Om Bill voorgoed den mond te snoeren, had ze erbij gevoegd:

„Nu weet je meteen, Bill, waarom ik zoo lang ziek heb gelegen. En houd nu op met zaniken, want méér krijg je in geen geval van mij te weten.”

En zij had de gelegenheid gehad, van haar onbuigzame houding te getuigen tegen Mr. Blackstone in eigen persoon. Hij had haar op zekeren dag 'n hoffelijke boodschap gezonden om hem bij Barstow's Point te ontmoeten, en ze was daar in gespannen verwachting heengegaan. Hoe boos was ze geweest, toen ze weer thuiskwam! Dol van woede was ze geweest! Ze had het als een beleediging beschouwd, dat hij haar gevraagd had, of zij tegen iemand had verteld, dat zij door hem de pijnlijke waarheid betreffende Rita Holiday's

vader had vernomen. Bella had hem terdege z'n vet gegeven. Zij was een fatsoenlijke vrouw, dat moest hij maar ééns en voor altijd weten. Op heftigen toon had ze hem gezegd, dat haar woord, ééns gegeven, nooit meer verbroken werd.

Toen hij haar met zijn verleidelijksten glimlach eenig geld had aangeboden, had zij hem het pakje bankbiljetten in het gezicht geworpen en was kokend van woede naar huis gesneld.

Bill wist niets van dit alles. En hij zou het ook nooit van zijn vrouw hooren. „Niet vóór de bazuin van den laatsten oordeelsdag klinkt,” verzekerde Bella.

„Hoe vreemd was de wereld en hoe zonderling waren de menschen!” dacht zij in heimelijke verslagenheid. Zij haatte het, iets voor Bill geheim te moeten houden. De handelwijze van Mr. Blackstone leek haar onbegrijpelijk toe en maakte haar verwarring nog grooter. Waarom had hij eerst de schande van Rita's vader openbaar gemaakt en daarna dien hoogst verrassenden brief geschreven, waarin hij zijn voornemen te kennen gaf, om zelf voor de toekomst van het meisje te zorgen! „Laat hem begaan,” had Bella uitgeroepen. Zij wilde Rita nu eenmaal uit het huis hebben. Waarheen het meisje ging, of bij wie zij kwam, maakte weinig verschil uit. Kleine Ben mocht niet opgroeien in een huis, dat besmet was door haar aanwezigheid.

Ze zat in somber gepeins over dit alles te broeden op dezen heerlijken Juli-dag, den allerlaatsten dag van de maand, die als een nachtmerrie was geweest, met het gedurende gezanik van Bill en het hevige oproer in haar eigen geweten. Doch haar harde, onverzettelijke deugd had de overwinning behaald! Ze had haar ietwat sukkeligen echtgenoot definitief onder de knie gekregen. Rita Holiday zou vertrekken.

Met Benny in haar armen liep zij heen en weer door de kleine hall en overpeinsde, hoe zij het nieuws aan Rita kon overbrengen, die daar op een stoel boontjes zat te doppen en er uitzag als een toonbeeld van ellende.

„Bill vertoelt je te veel, Ritie,” barstte Bella plotseling uit. En toen het meisje niet antwoordde, ging de vrouw voort: „Het spijt me erg, m'n kind, maar ik zie me genoodzaakt, een pijnlijke kwestie aan te roeren.”

„Wat bedoel je daarmee, Bella?” bracht Rita er ontsteld uit.

Bella keek haar jonge huisgenoot strak aan.

„Bill zal het me ongetwijfeld vreeselijk kwalijk nemen, dat ik het je vertel, Ritie,” merkte ze op, „maar dat kan me niets schelen. Ik schaam me, dat ik het moet zeggen van den man, dien ik getrouwd heb, maar hij is een lafaard. Hij weet al langer dan drie weken, dat je morgen zult weggaan, en hij heeft er met geen woord over gekikt.”

„Waar moet ik dan heen?” vroeg Rita bevend. „Ach, Bella, houd me toch niet in onzekerheid! Ik smEEK je!”

Bella's oogen flikkerden nijdig. „Ik je in onzekerheid houden? Ik? Geen kwestie van! 't Is allemaal Bill z'n schuld. Hoe dikwijls heb ik hem niet gezegd: „Bill, zeg nu tegen Rita, dat ze bij miss Blackstone moet gaan wonen.” Kijk nu maar niet zoo onvriendelijk, m'n kind. Als je nieuwe tehuis je niet bevalt, geef dan de schuld aan je grootmoeder, maar niet aan mij. Het was haar wensch, dat Mr. Blackstone voor je opvoeding zou zorgen, anders zou ze hem geen brief daarover gegeven hebben. Denk er om: een meisje kan niet veel in deze wereld verwachten, als ze ingaat tegen den laatsten wensch van haar grootmoeder.”

Daarna ging Bella voort met te zeggen, dat miss Henriëtte Blackstone Rita een tehuis had aangeboden, hetgeen in Bella's oogen een heel mooi gebaar van die dame was. Niet iedere vrouw zou haar prachtige woning openstellen voor een vreemdelinge en deze tot lid van de familie maken.

„Bill kan me soms tot razernij brengen,” ging Mrs. Pock voort. „Hij is niet zoo fatsoenlijk als ik hem graag zou hebben. Hij stelt dingen uit tot morgen, als het zijn plicht is ze vandaag te verrichten. Ik heb er al langer dan een week bij hem op aangedrongen, dat hij het je zou vertellen, Ritie, maar hij houdt er nu eenmaal van, de dingen op de lange baan te schuiven. Luister nu eens naar mij, Rita! Morgenavond al zul je een heel wat beter thuis hebben dan dat wij je hier kunnen geven, en als je een braaf meisje blijft — maar hoe is dat mogelijk, als je eigen vader je zoo'n slecht voorbeeld heeft gegeven?”

Toen Rita klaar was met de boontjes, nam zij ze mee naar de keuken en zette ze op het fornuis.

Vervolgens ging zij in het tuintje achter het kippenhok, waar zij duizelig tegenaan leunde. Na een poosje sloop zij naar het strand, waar zij zich in het witte zand uitstreckte, er niet eens aan denkend, dat het haar plicht was het middagmaal voor Bill gereed te maken, die om twaalf uur terug zou zijn.

Tien minuten na twaalf kwam Bill thuis. Nauwelijks had hij een blik op z'n vrouw geworpen, of hij begreep, dat er storm op til was. Zij was bezig het water van de boontjes te scheppen en zag niet op. Hij spiedde tersluiks in het rond, of hij Rita niet zag.

„Die achterbaksche manieren van je begonnen me te vervelen, Bill,” mompelde de vrouw. „Ik heb het haar verteld.”

Zonder te antwoorden en met pijn in het hart ging Bill op zoek naar Rita. Hij wenschte — och,

WINTERTIJD

*Zoo is de klok dus weer verzet,
De wintertijd begonnen,
En onze nachtrust heeft alweer
Een uur erbij gewonnen,
Want sta je 's-morgens acht uur op,
Dan is het feit'lijk negen,
En heb je één uur langer dus
Net in je bed gelegen.
En kom je 's-avonds van kantoor.
Om zes uur, dan is 't zeven.
Zoo kan die rijzendraaijerij
De gekste dingen geven....*

*Ik heb een heele goeie vriend,
Die.... „gaat zoo” met een meisje.
Maar heusch bij elke afspraak haast
Is 't steeds hetzelfde meisje.
Hij is als altijd prompt op tijd,
Maar zij laat op zich wachten.
En spreekt ze half acht met hem af.
Dan komt ze kwart na achten.
Maar op dien klokverzettingsdag,
Toen was ze (is dat geen wonder?)
Precies op tijd.... en toch te laat....
Klinkt dat nu niet bijzonder?
't Is anders heel eenvoudig, hoor.
Door even op te letten,
Ze had vergeten om haar klok
Een uur terug te zetten.
Zodoende was het net acht uur,
Maar wees haar klokje negen....
Dus, was z'op tijd, maar.... toch te laat,
Had het aan haar gelegen.*

GUUS BETLEM Jr.

wat een dwaas was hij geweest, dat hij zijn plannen niet zelf aan z'n kleine meisje had toevertrouwd. Hij wist waar Rita zich waarschijnlijk zou bevinden. Hij vond haar dan ook spoedig, uitgestrekt op een zonnig plekje.

Hij knielde naast haar neer en sprak zacht haar naam uit. Ze hoorde hem wel, maar was niet in staat te antwoorden. Vervolgens barstte zij in hevige snikken uit, en dat deed Bill in zekeren zin plezier, want zij was ten minste nu niet langer meer een blok marmer met glazige oogen en versteende lippen.

„Rita,” fluisterde hij en nam haar behoedzaam in zijn armen. Hij drukte haar donker hoofd tegen zijn borst. Een poosje liet hij haar ultschreien. Het zou haar goed doen, al dien angst eens van zich af te schudden! zoo zei hij bij zichzelf, diep ontroerd. „O, ze heeft gezegd, dat ik wèg moet!” lakte het haar ten slotte te zeggen.

„Ach, m'n beste Rita,” antwoordde hij, „ik zal er nu eindelijk eens mee voor den dag komen. Ik wou, dat ik het eerder gedaan had, dan zou Bella er haar neus niet in gestoken hebben. Doe nu je ooren open en luister! Miss Blackstone wil je bij zich hebben, lieveling. Zij zal voor de voltooiing van je opvoeding zorgen. Je zult nu al de boeken kunnen bestudeeren, waar je zin in hebt! Je bent een knap meisje, Ritie. Heeft Mr. Worth zich niet uitgeput in loftuigingen over je? De hemel weet, hoever je het nog zult brengen!”

Zij sloeg het bewegen van zijn lippen gade, bijna alsof zij doofstom was.

Om over het pijnlijke oogenblik heen te komen, ging Bill haastig voort:

„Bella heeft je waarschijnlijk gezegd, dat je grootmoeder je aan Blackstone had weggegeven. 't Is juist iets voor m'n vrouw, om de zaak zoo sensationeel voor te stellen. Mathilda heeft hem enkel gevraagd, voor je te willen zorgen, als zij zou zijn heengegaan. Dit was heel verstandig van je grootmoeder, dat verzeker ik je, Rita. De Blackstone's zullen wel zorgen, dat mijn meisje geen kwaad overkomt.”

Bill bracht z'n woorden met moeite uit. Vervolgens vroeg hij haar met aandrang, of het haar geen plezier deed, eens 'n beetje onder de menschen te komen. Had ze niet altijd gezegd, dat ze gaarne zou dóórstudeeren, wanneer zij haar einddiploma van de hogere-meisjesschool had gehaald? Hier lag nu haar kans.

„Maar ik zou gaarne eens met den man spreken, die toen zoo onverwacht m'n grootmoeder kwam opzoeken,” zei Rita. „O, als ik hem eens kon vinden! Hij weet wie mijn vader is. Ik behoef niet naar vreemdelingen te gaan, wanneer ik nog eigen familie heb.”

„Daar ik hem niet gezien heb, weet ik werkelijk niet, hoe ik hem op het spoor moet komen, Ritie,” antwoordde Bill. „Hij behoorde niet tot de vrienden van je grootmoeder of van jezelf, dat is zoo klaar als een klontje. Als dat het geval was geweest, zou hij zijn teruggekomen. Maar Rita, ik wilde je één ding zeggen: ik hecht niet zoo heel veel waarde aan hetgeen je grootmoeder over dat papier zei. En Bella evenmin. Mathilde was toen haar einde nabij en kan zich best iets in het hoofd hebben gehaald. Maar laten we nu naar huis gaan, dan zal ik je de rest wel onderweg vertellen.” Hij hielp haar bij het opstaan, en terwijl zij langzaam in de richting van het huis wandelden, ging hij voort: „Beste meid, ik wil, dat je je taai houdt. Je bent zoo'n flink en dapper meisje, en heel het leven ligt nog vóór je. Houd het hoofd omhoog! En de borst vooruit! Spuw desnoods eens op den grond, om den moed erin te houden. Maak een vrouw van mijn kleine Rita, waar ik trotsch op kan zijn. Goeie genade, meisje, nu heb je je kans gekregen! De heele Blackstone-familie zal je respecteeren, omdat je die medaille onder miss Atherton's neus hebt weggekaapt! 't Is eenvoudig menschenplicht, respect te hebben voor 'n goed verstand.”

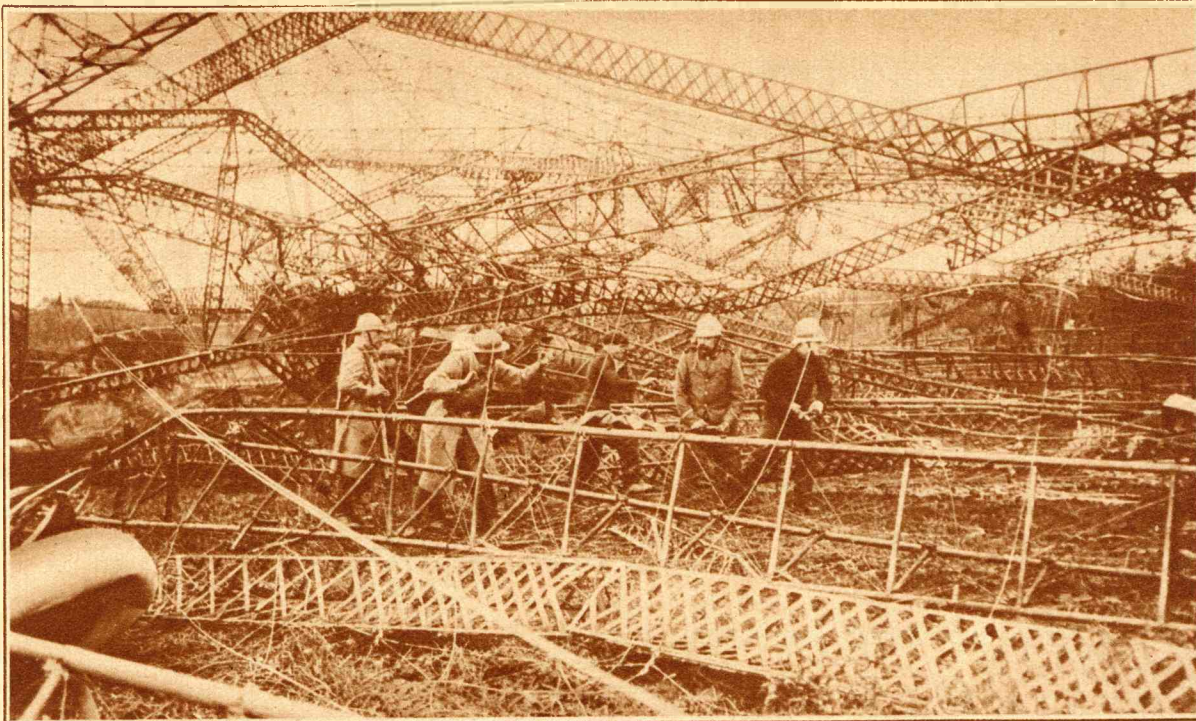
Het oproepen van Estelle Atherton's beeld was nu juist niet in staat om Rita's sombere voorgevoelens te verzachten. Zij herinnerde zich het glanzende blonde hoofd van het meisje en het flikkeren van haar blauwe oogen, terwijl ze zich haastte een anderen kant uit te kijken, opdat ze het schoolkameraadje maar niet zou hoeven te herkennen. Zij huiverde bij sommige school-herinneringen. Verschillende onplezierige gebeurtenissen schoten haar te binnen, terwijl Bill haar aldoor maar trachtte te overtuigen, welk een aantrekkelijke kans het lot op haar weg had geworpen. Zij geloofde nu, dat alle meisjes van de school te Bradmere, die haar bits hadden behandeld, hadden geweten, dat zij haar plaatsje onder hen eigenlijk niet waardig was.

„En huizen, dat die menschen hebben!” verzuchtte Bill. „Een pracht gewoon! En zulke wondermooie oude meubels! Als ik die meubels eens te repareeren kreeg, dan zou ik er nooit meer afstand van kunnen doen. Ja, Rita, je zult het heel wat beter krijgen dan bij ons. Toen ik Mr. Blackstone's mededeeling had ontvangen, dat hij je voogd zou worden, ben ik hem aanstonds gaan opzoeken, maar hij was de stad uit. Toen kreeg ik ook een brief van miss Blackstone, en ik ben onmiddellijk naar West Bradmere gegaan, waar jij voortaan zult wonen.”

„Ach, Bill, ik zou liever bij jou blijven wonen!” barstte Rita uit.

„En ik hield je ook liever bij me, lieveling,” was het promptte antwoord. „Maar dat kan nu eenmaal niet. We moeten den toestand onbevange onder de oogen zien. Zoo is nu eenmaal 's werelds loop, m'n kind. Maar zooals ik reeds zeide, al de leden van de Blackstone-familie beteekenen 'n heele boel voor Bradmere. Daar schiet me ook te binnen, dat Mr. Blackstone's vrouw ook nog een zoon uit haar eerste huwelijk heeft. Rixby is zijn naam. Ik kan me ook nog den vader van den jongen herinneren.

(Wordt voortgezet)

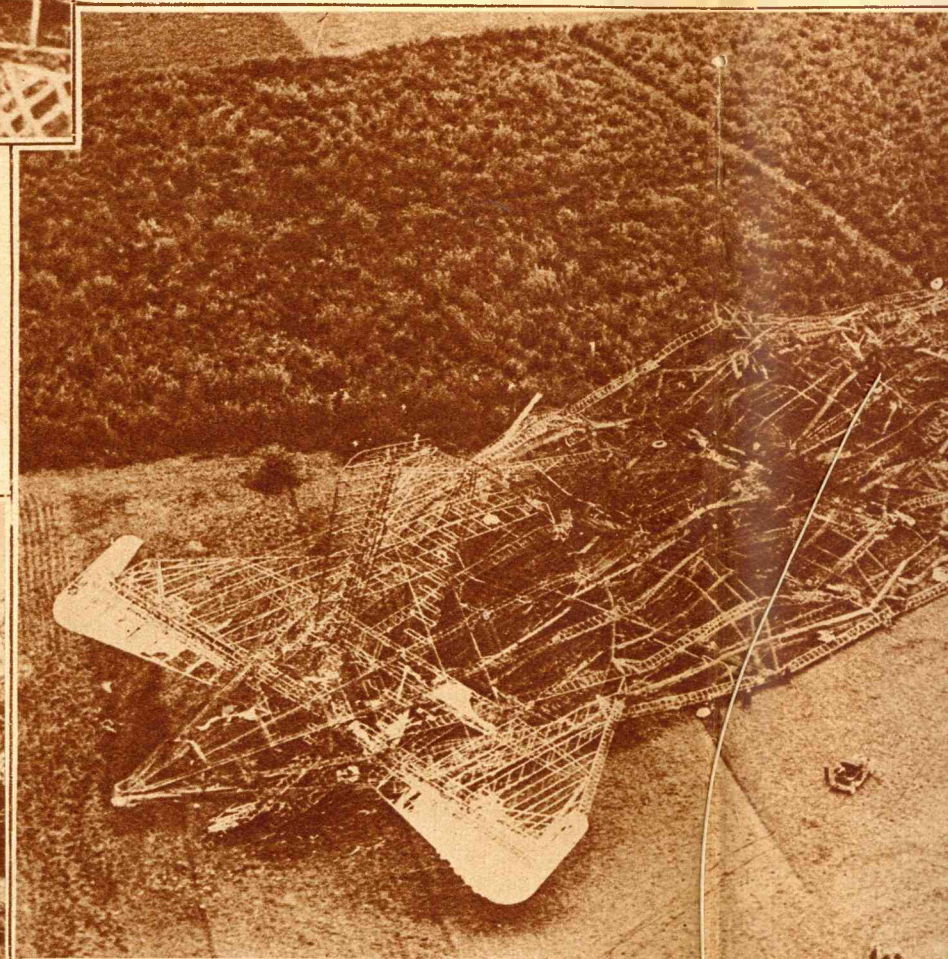
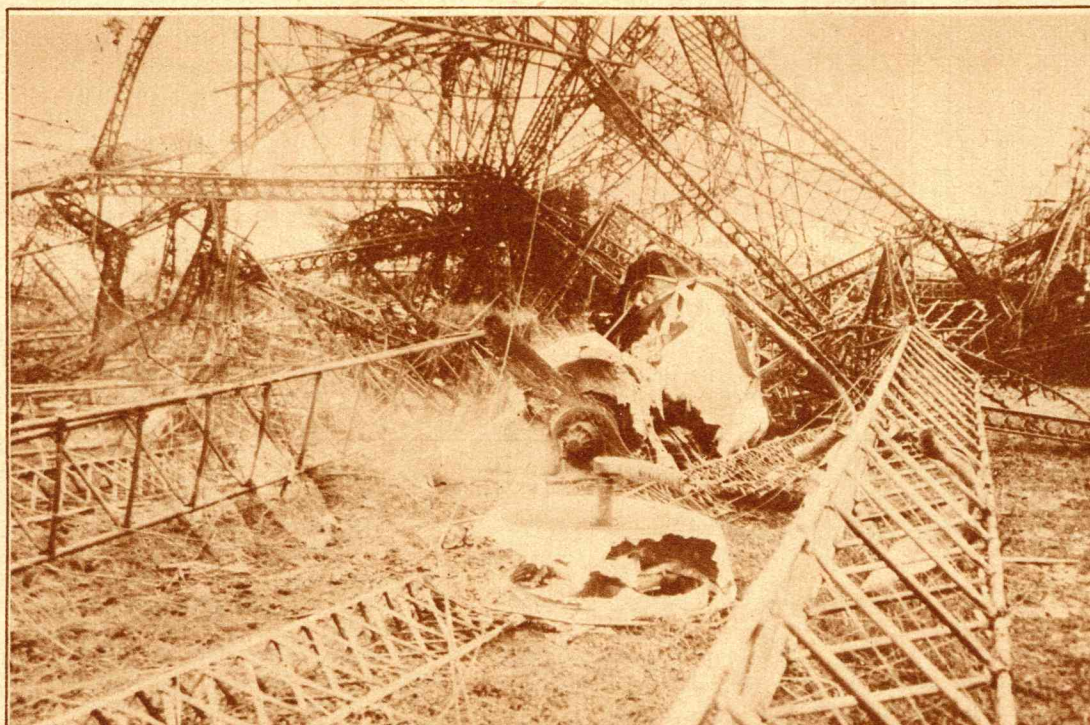

Op zoek naar slachtoffers binnen het waaier van draden, staven en slangen.

Het ontstellende bericht, dat de Engelsche luchtrees R101 op zijn grooten tochten Noorden van Frankrijk verongelukte, waarbij het overgrootste deel der passagiers heeft in den loop van den Zondag over gansche de beschaafde wereld wekt. Het geweldige gevaarte, aanmerkelijk grooter nog dan de „Graf Zeppelin“, nische onderzoekingen en, wat bouw en inrichting betreft, uitgerust met de me in een ondeelbaar oogenblik tot een vormlooze massa vernietigd door funest trotsche schepping van menschenhanden niet in het minst bestand bleek! Maar meer nog dan deze materiele ramp heeft de tragische dood van een vijftigtal opvarenden, waaronder met den Luchtvaart-minister Lord Thomson een uitgelezen gezelschap uit de kringen der aviatiek. Engeland in rouw gedompeld en bij de overige wereld een gevoel verwekt van welgemeende compassie. Met één slag is thans niet alleen aan de grootsche verwachtingen welke men van dit nog zoo nieuwe luchtschip en van deze eerste, groote reis mocht koesteren, maar ook aan het leven van zooveel kundige menschen een noodlottig einde gemaakt. Beter echter dan een lang artikel demonstreert de hier afgebeelde serie foto's den omvang van deze vreeselijke catastrofe, die met bloedroode letters in de geschiedenis van het luchtverkeer zal blijven opgeteekend.

van de

De Ontzettende Ramp

Een luchtfoto boven de plaats des onheils, die een frappanten kijk geeft op de ontzettende ruïne van wat even tevoren nog een bewonderenswaardige technische schepping was!

Wat er van het trotsche luchtgevaarte overbleef. In het midden de resten van een motor met propellor.

De nagenoeg geheel verkooldde lijken worden uit het wrak weggedragen.

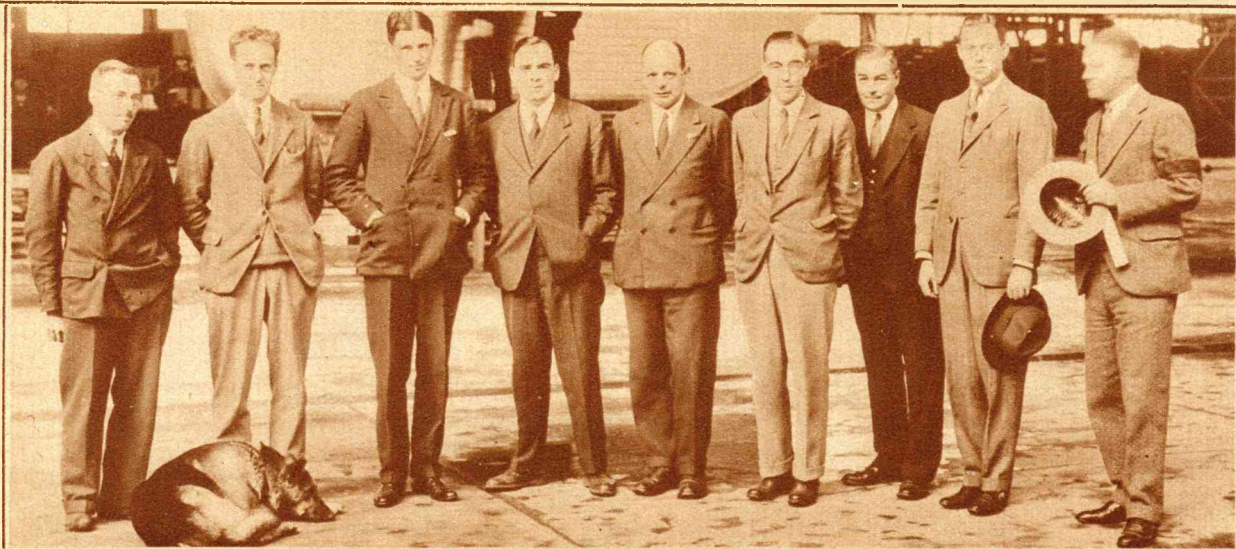
De luchtvaartminister Lord Thomson (rechts) die met de beide andere luchtvaart-autoriteiten, gezagvoerder Scott en commandant Colmore jammerlijk den dood vond.

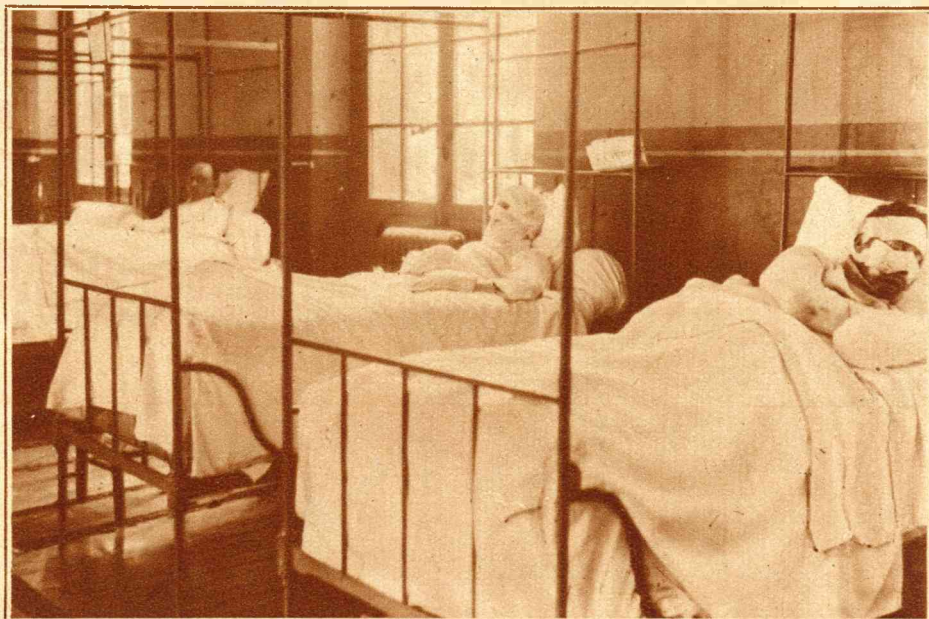
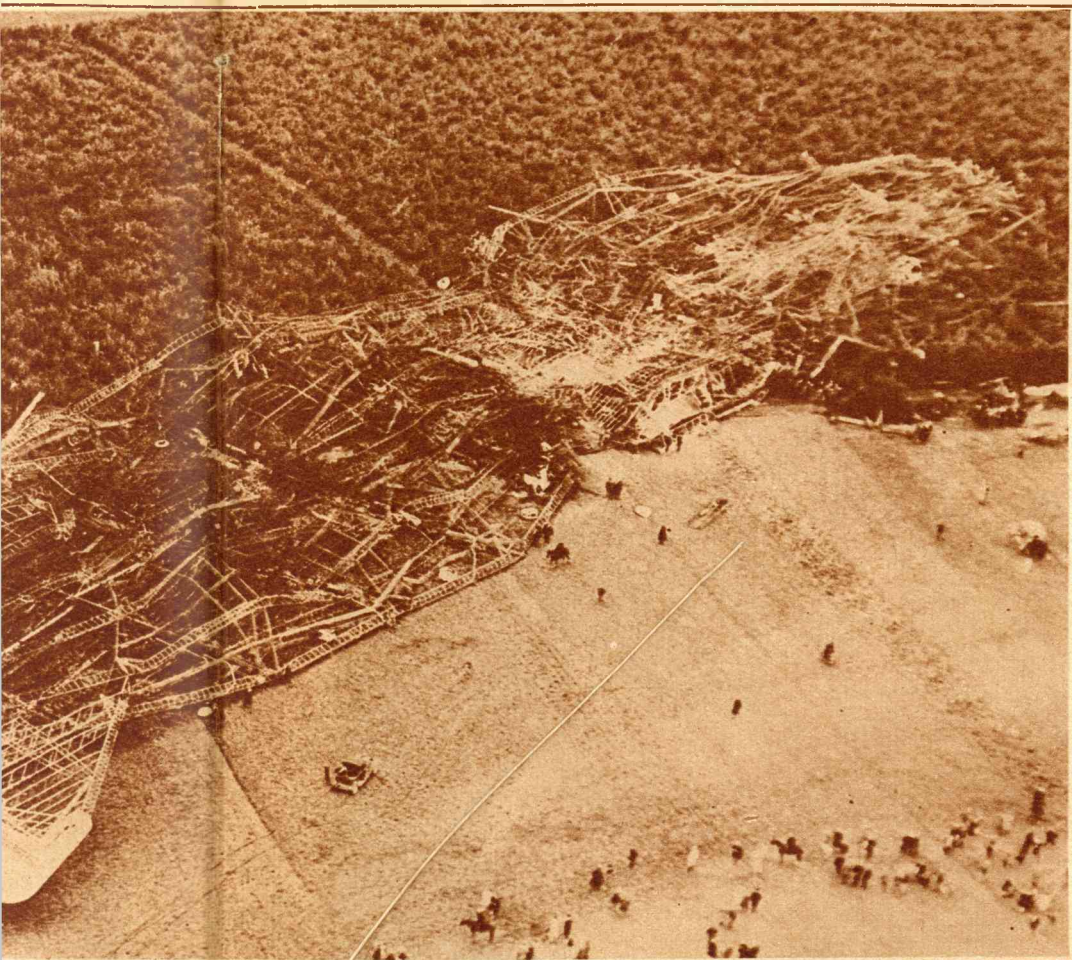
et van draden, staven en stangen.

Engelsche luchtrees R 101 op zijn grooten tocht naar Britsch-Indië in het
gelukke, waarbij het overgrootste deel der passagiers jammerlijk omkwam,
Zondag over gansche de beschaafde wereld diepe verslagenheid ver-
kerkelijk grooter nog dan de „Graf Zeppelin“, resultaat van de laatste tech-
en inrichting betreft, uitgerust met de meest moderne vindingen, was
en vormlooze massa vernietigd door funeste krachten, waartegen deze
nden niet in het minst bestand bleek!
ramp heeft de tragische dood van een
den Luchtvaart-minister Lord Thomson
ingen der aviatiek. Engeland in rouw
en gevoel verwekt
slag is thans niet
welke men van dit
eze eerste, groote
et leven
odlottig
ing arti-
e foto's
rofe, die
nis van
end

van de R 101

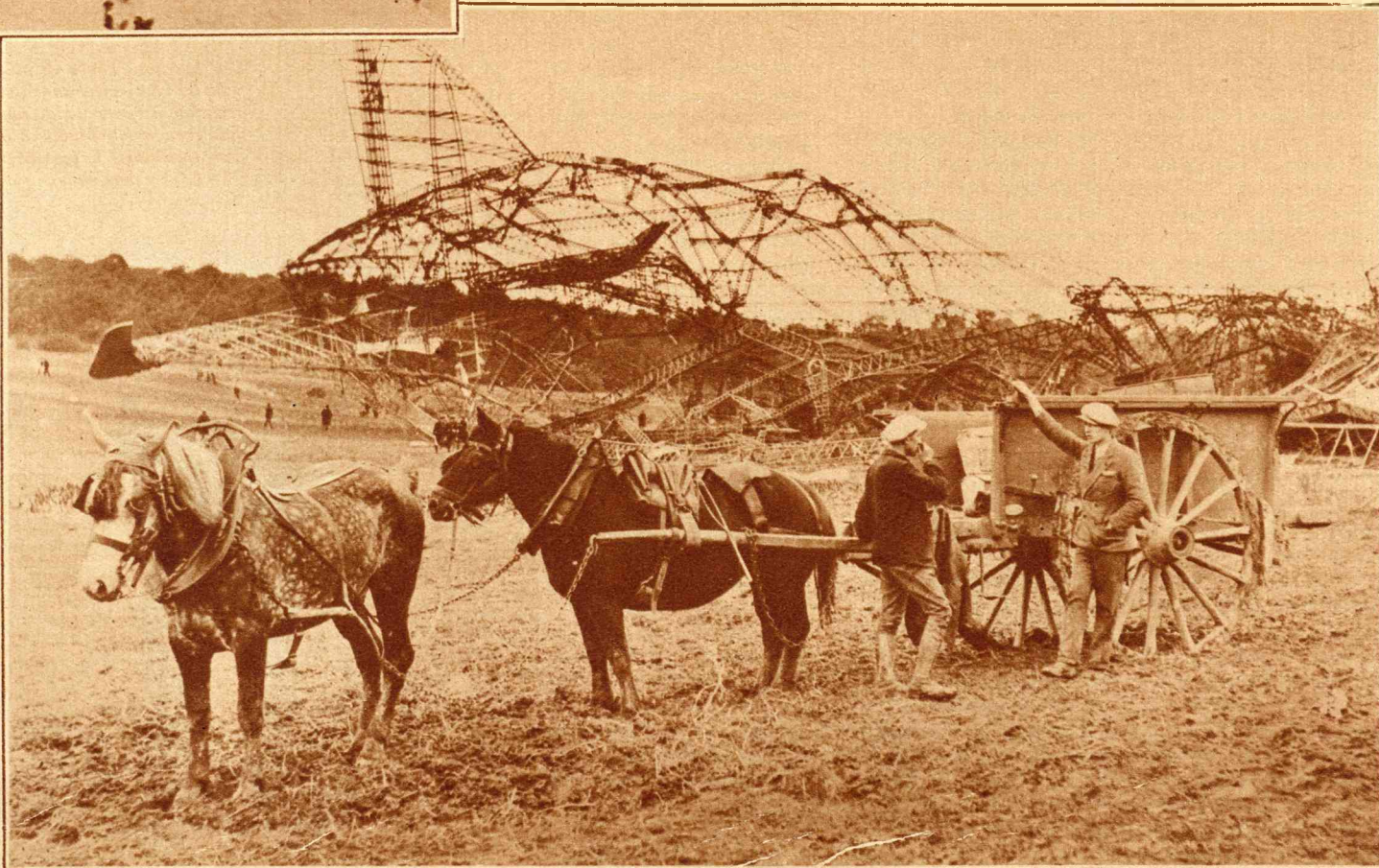

Eenige der voornaamste slachtoffers, gefotografeerd voor den aanvang van den tocht: luitenant M. H. Steff, luitenant N. C. Ahterstone, luitenant H. C. Irwin, kolonel F. C. Richmond, majoor G. H. Scott, mr. Collins, Jr. Fitzgerald, luitenant S. Nixon, commandant W. R. Watt.

Eenige overlevende slachtoffers in het hospitaal te Beauvais, van l. naar r.: Arthur Disley, marconist, Alfred Cook, ingenieur, Victor Savory, ingenieur.

Boerenwagens voeren de reeds in lijkkisten ge-
borgten overblijfselen van de plaats des onheils.

Zuigelingen.

bijzonderheden, welke betreffende de diverse gevallen bekend zijn. Bestudeer het maar eens op je gemak. Het spreekt vanzelf, dat je, indien je dien vereischt, op onzen vollen steun kunt rekenen. Wij geven je in alle opzichten carte blanche. Van harte hoop ik, dat je succes zult hebben!"

* * *

Gewapend met het dossier betrad Jack O'Neill een half uur later zijn woning. Met de meeste nauwkeurigheid ploos hij alle gegevens na. Tot zijn voldoening was ook bij ieder afzonderlijk geval een lijst van de namen der gasten gevoegd, welke op de betreffende partij waren aanwezig geweest; doch ook hieraan had hij weinig houvast, daar minstens een tiental der gasten alle partijen met hun tegenwoordigheid hadden vereerd. De detective nam zich echter voor, die tien gasten zijn speciale oplettenheid te schenken.

In den loop der volgende week zette hij zijn nasporingen voort. Hij bezocht het Britsch Museum, waar hij in lijvige boeken snuffelde en zich van de familie-omstandigheden van elk der tien „verdachten" op de hoogte stelde; bracht zijn hospita tot wanhoop, door op de meest ongelegen tijden zijn maaltijden te nuttigen of soms 'n heelen dag „onder water" te blijven, doch had aan het eind van de week de voldoening, dat hij eenig houvast had, waarop hij meende te kunnen voortbouwen.

* * *

De aanstaande verloving van Maud Barclay, de dochter van een schatrijken bankdirecteur, met den verarmden Viscount Victor Buckingham, was een dankbaar thema voor de groote Londensche dagbladen.

Met zeer veel pathos schreven handige reporters ellenlange artikelen, en met den meesten nadruk werd er op gewezen, dat dit huwelijk geen „mariage de raison", maar wel degelijk een huwelijk uit liefde was. Met genoegen constateerden de ver-

DE ONTMASKERING

Door J. P. Baljé

AVONTUREN VAN
JACK O'NEILL

Commissaris Denver van Scotland Yard had zijn ondergeschikten strenge instructies gegeven, dat hij dien middag niet gestoord wenschte te worden; een order, welke alleen werd uitgevaardigd, indien de commissaris gewichtige besprekingen had te houden!

Zijn gelaat stond dan ook zeer ernstig, toen hij Jack O'Neill, den vermaarden particulieren detective, die in belangrijke kwesties Scotland Yard meer dan eens te hulp was gekomen, een geurige sigaar aanhield, en zich gereed maakte, hem het geval, waarvoor hij den grooten speurder om medewerking had verzocht, voor te leggen.

„Ik weet niet, of je er al iets van gehoord hebt," zoo begon commissaris Denver het gesprek, „doch ik vermoed van niet, daar wij in deze kwestie den betrokken personen de grootste geheimhouding hebben opgelegd. Het betreft namelijk belangrijke diefstallen van juweelen en kostbare sieraden ten nadeele van een aantal vooraanstaande Londensche families, allen tot de upper ten behoorend. Er gaat geen week voorbij, of op partijen en feestjes van onze „Society" wordt voor fabelachtige bedragen aan juweelen ontvreemd. De dief, of de dieven, gaan met uiterste geraffineerdheid te werk en hebben onze bekwaamste detectives schaakmat gezet. Allerlei maatregelen zijn genomen en ondanks heftige oppositie van gastheer en gasten, zijn we in enkele gevallen zelfs tot fouilleering van alle aanwezige gasten overgegaan, echter zonder het minste resultaat. Het gevolg van dit alles is, dat wij door de beau monde van Londen thans met schele oogen worden aangekeken, en dat het tijdstip niet ver meer af is, dat zij de hun opgelegde geheimhouding zullen verbreken, om ons tot de risée van Londen, mogelijk van geheel Europa, te maken. Onze reputatie staat op het spel, en daarom doen wij een beroep op jou, beste vriend. Nog kort geleden wist je een soortgelijk geval tot een zeer bevredigend einde te brengen, zoodat we zelfs van de bestolen families een hint hebben gekregen, opnieuw jouw hulp in te roepen."

Jack O'Neill deed een grooten haal aan zijn Henry Clayen zei, de blauwe rookwolkjes nastarend:

„Waarmee u dus zeggen wilt, dat u mij half en half gedwongen dit geval opdraagt en liever de zaak zelf in handen had gehouden?"

Denver glimlachte pijnlijk verlegen.

„Pardon, ik verzoek je, mijn woorden niet als zoodanig op te vatten. Eerlijk gezegd zien wij er geen kans meer toe. Ik meen te mogen aannemen dat wij niet tevergeefs een beroep op je doen!"

„U weet bij ervaring, dat de duisterste zaakjes mij altijd het meest interesseeren. Doet u mij dus een genoegen, en geef mij alle nadere bijzonderheden, welke omtrent de diefstallen bekend zijn."

Zichtbaar opgelucht, dat de meester-detective zich ervoor wou spannen, haalde commissaris Denver een lijvig dossier te voorschijn, dat hij Jack O'Neill overhandigde.

„Dit dossier bevat alle

Een vervelend Berlijnsch jongetje, dat Jackie Coogan gelooft te moeten opvolgen.

slaggevers, dat ook bij de „high life” die mogelijkheid dus nog bestond, en dat de liefde niet alleen in het traditionele hutje woonde, doch ook kon huizen in de schitterende paleizen van de meerbevoorrecht dezer aarde. En tot slot werd aangekondigd, dat de heer Barclay een verlovingsfeest zou geven, waaraan honderden gasten zouden deelnemen, en dat zijn weerga moeilijk zou kunnen vinden.

En inderdaad scheen het verlovingsfeest een succes te worden, waarop de heer Barclay met recht trotsch zou kunnen zijn. Niemand der Londensche notabelen ontbrak; diplomaten, kopstukken uit de financieele wereld, autoriteiten op ieder gebied waren aanwezig, natuurlijk vergezeld van hun diverse echtgenooten en kinderen. En alle aanwezigen waren op hun „Paaschbest”. Menige lieflijke jongemeisjes was getooid met schitterende parelen, terwijl de oudere dames een collectie juweelen tentoonstelden, welke kapitalen vertegenwoordigde.

Maar het paarlencollier, dat Maud Barclay als verlovingsgeschenk van haar vader had gekregen, spande toch verreweg de kroon: men fluisterde,

Een Engelsche soldaat wilde in Britsch-Indië een winkeltje in tropenhelmen beginnen en plunderde daartoe den legervoorraad.

nuten tevoren nog haar sierlijk halsje getooid had. De consternatie was groot, de gasten drongen te hoop, controleerden angstig, of hun sieraden nog aanwezig waren.

Eén man was er, die het hoofd koel hield: die man was Jack O'Neill. Hij nam aan dit feest niet als gast deel, doch behoorde tot den staf van extra-bedienden, welke voor deze partij noodig was geweest. En een tiental van Londens beste rechercheurs, eveneens vermomd, als bedienden, zorgden ervoor, dat de gasten niet ongemerkt het huis konden verlaten.

Kalm drong de detective door de gesticuleerende gasten heen en baande zich een weg naar den heer Barclay. Even fluisterde hij

met den rijken geldmagnaat, die daarop ontsteld het hoofd schudde en zijn dochter met bezorgde blikken opnam. Toen sprong Jack O'Neill op het tooneeltje, waar zooveel nog een komiek het publiek vermaakt had. Een doodsche stilte ontstond, toen de groote detective zich bekend maakte.

En met rustige stem begon Jack O'Neill:

„Dames en heeren, ik verzoek u dringend zich niet noodeloos ongerust te maken, want niemand uwer zal hedenavond nog bestolen worden. Ik kan dit nadrukkelijk verzekeren, daar de dader reeds bekend is! Het zal voor u een zeer onaangename verrassing zijn, diens naam te vernemen: het is niemand anders dan...

Viscount Victor Buckingham!”

Een gemompel van verrassing ging door de zaal. Viscount Buckingham werd doodsbleek, keek wanhopig om zich heen, doch zag zich door twee detectives in bedwang gehouden. Toen herwon hij zijn tegenwoordigheid van geest en sprak, uiterlijk kalm:

„Ik tart je, die laffe aantijging waar te maken!”

„Dat zal gebeuren,” hernam de detective en zijn blikken wendden zich naar één per deuren van de zaal. Twee andere detectives leidden een hevig tegenstribbelenden bediende binnen en brachten

hem tot vlak voor den detective. Met een ruk trok Jack O'Neill den man een valsche pruik en een paar dito bakkebaarden af, en voor de oogen van de verbaasde gasten vertoonden zich de trekken van..... Viscount Buckingham!

Jack O'Neill lachte om de ontstelde gezichten der gasten.

„Het komt u vermoedelijk tooverachtig voor, doch de verklaring is zeer eenvoudig. In 't Britsch Museum — ik kan u een bezoek daaraan zeer recommandeeren — heeft men o.a. eenige zeer lijvige boekdeelen, die mij leerden, dat Viscount Victor Buckingham een tweelingbroer bezat, welke jaren geleden naar het buitenland was getrokken. Het heeft mij eenige moeite gekost, diens spoor te volgen, doch het is mij ten slotte gelukt, het te ontdekken. Daardoor wist ik, dat deze tweelingbroer, die een zeer ongunstige reputatie genoot, sinds een half jaar weer te Londen vertoefde.

Ik heb zijn gangen nagegaan, en ik kwam te

Het oog van den meester....

weten, dat het jonge mensch, dat, zooals u zelf hebt kunnen constateeren, een opmerkelijke gelijkenis met zijn waardigen broeder vertoont, zich als extra-bediende bij diverse partijen verhuurde. Hieruit trok ik mijn conclusies, welke hedenavond bleken juist te zijn.

De vele diefstallen van den laatsten tijd zijn allen door Victor Buckingham bedreven. Dat men op hem nooit de gestolen voorwerpen vond, komt daardoor, dat hij zich steeds verwijderde, vóór de diefstal ontdekt was, terwijl zijn tweelingbroer — maar dan in zijn ware gedaante, dus sprekend op Victor gelijkend — diens plaats innam!

Vanavond kon deze kleine comédie echter geen doorgang vinden, daar ik Victor's edelen broeder door een paar mannetjes liet bewaken en op het „moment suprême” liet vasthouden! Wanneer men *thans* Viscount Buckingham zal fouilleeren, zal het paarlencollier ongetwijfeld te voorschijn komen!”

De beide detectives, welke Victor Buckingham bewaakten, grepen hem vast, en ondanks zijn wanhopige pogingen, om zich los te rukken, fouilleerden zij hem, en overhandigden Jack O'Neill even later het bewuste collier!

* * *

Maud Barclay wist zich spoedig over het verlies van haar onwaardigen verloofde te troosten. Sterk van karakter als zij was, zag zij in, dat haar keuze een misgreep was geweest.

Een jaar later hadden de Londensche dagbladen weer stof, daar zij toen opnieuw een „mariage d'amour” konden publiceren van Maud Barclay met één van haars vader's employés!

Het Luna-park met zijn vele attracties kreeg in den zonnigen middag een ongekenden stroom feestgangers te veroveren.

Burgemeester van de Sande Bakhuijzen geeft het goede voorbeeld bij het traditionele haring- en brood-bacchanaal.

Haring Brood en Spelen!!

En de jeugd toont zich volgzamer dan ooit!

Welkome feestgare.

Voorafgegaan door bereden politie en militaire muziek trok na de keuring de stoet van het bloemencorso de zonnige straten langs.

← Een eersten prijs verwierf dit meelderig versierde ponnymagentje.

De derde October, de dag van Leidens Ontzet, wordt jaar aan jaar met nimmer verslappende animo door de Leienaars gevierd en de 3 October-Vereeniging levert in dit opzicht telkens beter en origineeler werk. Het bloemencorso, dat dezen keer de feestelijkheden opluisterde, is een succes geworden en aan stemming heeft het op den prachtigen Vrijdag van verleden week lang niet ontbroken. Onze foto's mogen een mooie herinnering daaraan doen bewaren.

Annie, Mientje en Agaasje, drie snoezige bloemenmeisjes uit Leiderdorp

Bijzondere aandacht trok allereerste deze eersten-prijs-winnaar, met zijn even origineelen als smaakvol uitgevoerden zwaan.

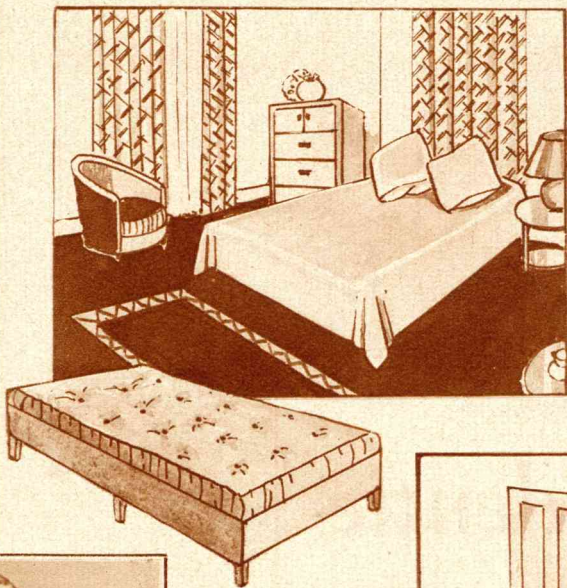
VROUWENLEVEN

Een Divanbed

in uw Zit-slaapkamer

Bontmantels

Ofschoon verscheidene van de nieuwe bontmantels getailleerd zijn en van onderen wijd uitvallen, vormen de rechte jassen toch nog steeds de meerderheid. Dit wil echter niet zeggen, dat deze jassen onveranderd zijn gebleven; er is verschil in allerlei details. Daar is vooreerst de kraag, die nog in omvang en breedte schijnt te hebben toegenomen; en er is een geheel nieuwe kraag, de kraag „postillon,” met de inkeeping in den hals die het afzakken ervan voorkomt. De elegante bontmantel van onze afbeelding, van het modehuis Heim, geeft zulk een nieuwen kraag te zien. Ook van de mouwen is dit jaar buitengewoon veel werk gemaakt. Op onze afbeelding zijn de mouwen aan den pols in 'n nauwsluitende manchet samengevoegd, maar er zijn ook bontmantels welke aan de mouwen een geheel aparte, wijd uitvallende garneering hebben. Bij de mantels zelf wordt de garneering vaak gevormd door de wijze waarop de verschillende bontvelletjes aan elkaar zijn gezet. Op den mantel van onze afbeelding vormen ze strepen doordat de velletjes afwisselend met de vleng op- en neergaand genomen zijn. En door de aparte wijze, waarop de velletjes verwerkt zijn voor den rug, wordt daar een sierlijk boléro-effect

De zit-slaapkamer, die men tegenwoordig meer en meer aantreft, heeft als hoofdmeubel bijna altijd een divan-bed. Juist bij kamers en suite, waar men direct uit de huis-kamer in de slaapkamer kan zien, is het wenschelijk van laatstgenoemde een zit-slaapkamer te maken.

Alle meubeltjes worden dan zoo gekozen, dat ze overdag niet storen, het voornaamste meubel is het ledikant. Kiezen we een gewoon ledikant met hoofd- en eind-bord, dan zal het altijd slaapkamerachtig aandoen.

Onze teekeningen geven een paar aardige interieurtjes. Het eerste laat zien hoe zoo'n divanbed in elkaar zit, het kleed moet het natuurlijk mooi maken, en het moet gekozen in een harmonieerende tint met de meubels.

Een paar mooie kussens kunnen den divan nog extra sieren.

's-Avonds neemt men het kleed eraf en maakt het bed op. Er bevindt zich wel eens een lade onder den divan, waarin het beddegoed — zooals lakens, dekens en kussens, overdag geborgen wordt. Ook maakt men het bed wel op, en legt er zoo het kleed overdag over.

Men vindt verder in dergelijke kamers een kast of kastje of een geïmproviseerde kast in een der nissen, een aardigtafeltje naast het divan-bed, een

comfortabel crapaudje, een toilet-tafeltje, liefst een van die moderne, met lage kastjes en langen spiegel, en indien men het zich kan veroorloven, een electricch haardje of andere verwarming. Een wastafel of commode wordt uit de zit-slaapkamer gebannen; eventueel kan men een in een kast verborgen vaste wastafel laten aanbrengen.

De grond kan gepolijst of gebeitst zijn, hier en daar bedekt met een kleedje.

Heeft men liever aan het hoofdeinde van het divanbed een afwerking, dan kan een gordijn, in overeenstemming met de andere, uitstekend toegepast worden, doch veel maakt men thans een hoofdbord; een plaat triplex in aardigen vorm gezaagd, wordt dan aan het hoofdeinde tegen den wand geplaatst. Dit bord heeft dezelfde kleur als de meubeltjes.

Voor zoo'n kamer is het fijn, schilderwerk toe te passen in dof ripolin (ripolin-mat), hetwelk in groote verpakken verkrijgbaar is of besteld kan worden.

Een zacht groene tint of eigeel is voor het schilderen van uw meubeltjes in dof ripolin mooi, ook alle pasteltinten zijn voor de zit-slaapkamer aan te bevelen.

Mantel van zachte wollen stof, zwart met wit. Garneering van zwart antilope.

Bontmantel van molle velletjes op buitengewoon sierlijke wijze verwerkt. Dit model heeft den nieuwen kraag „postillon”.

verkregen.

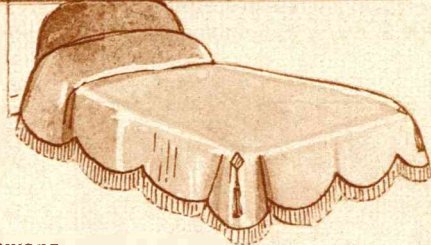
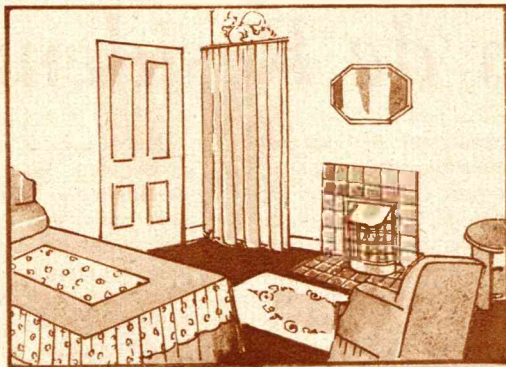
Er is voor dezen winter een nieuwe bontsoort in den handel gebracht — bueno-breitschwanz, geschoren en geverfd in verschillende tinten bruin.

Als overgang van bontmantel naar stofmantel zou men de mantels kunnen beschouwen van breitschwanzfluweel, een fraaie stof, die tot zeer elegante mantels wordt verwerkt, vaak van het cloche-model.

Aan stofmantels is echter ook de noodige aandacht geschonken en er zijn heel wat stoffen mantels, welke aanmerkelijk duurder en veel voornamer zijn dan vele bontjassen. Er worden voor dit seizoen veel tweeds verwerkt en voor meer geklede mantels een tusschending tusschen tweeds en meer „gekleede” stoffen, een fraai zacht wollen weefsel in twee of meer tinten dooreen gespikkeld, als doorregen van 'n lichtkleurigen draad.

De mantel van onze tweede afbeelding is uit zulk 'n nieuwe stof vervaardigd — zwart met wit. Deze mantel, eveneens van het modehuis Heim, heeft het eenvoudige Engelsche model, dat steeds in den smaak blijft vallen. De kraag bestaat uit zwart antilope, dat de revers gedeeltelijk onbedekt laat en dat op aangename wijze de mouwen versiert. De voorpanden vallen ver over elkaar.

PAULA DEROSE.

**GEEF UW
OUDE MESSEN
NIEUWEN GLANS**

Vim maakt messen, die dof en vuil zijn geworden door vet en zuurvlekken, weer als nieuw. Gebruik Vim overal in huis.

VIM

A.D.O. behaalde Zondag zijn tweede overwinning door R.C.H. met 4-1 te kloppen. Kiekje uit deze match. De Haarlemsche doelverdediger gepasseerd.

Sport in de Residentie

Ook ditmaal geven de resultaten der Haagsche eerste klassers geen aanleiding om er erg mee te pronken. Zeker, men kan er zich over verheugen dat A.D.O. zich na den slechten start onmiddellijk weer temidden der beter geplaatsten heeft geschaard. Met welgevallen kan men voorts constateeren dat H.V.V. de uitermate pessimistische verwachtingen ten opzichte van het geel-zwarte team beschaamt, doch dit alles weegt o.i. niet op tegen de geduchte tegenvallers in afdeeling I. Daar zien we zoowaar H.B.S. met V.U.C. onder aan

Met R.C.H. is het overigens een eigenaardige geschiedenis. De ploeg gold voor den aanvang der competitie absoluut voor de sterkste club uit de Spaarnestad. Nu staan de blauw-zwarte Spaarnestadmensen met drie verloren wedstrijden en doelcijfers 4-14 stevig onderaan. Over 't geheel gaan de zaken daar in het Haarlemsche trouwens niet best.

E.D.O. houdt R.C.H. onderaan gezelschap en van H.F.C. weet iedereen dat oppassen de boodschap is.

Maar laa ons niet afdwalen. H.V.V.

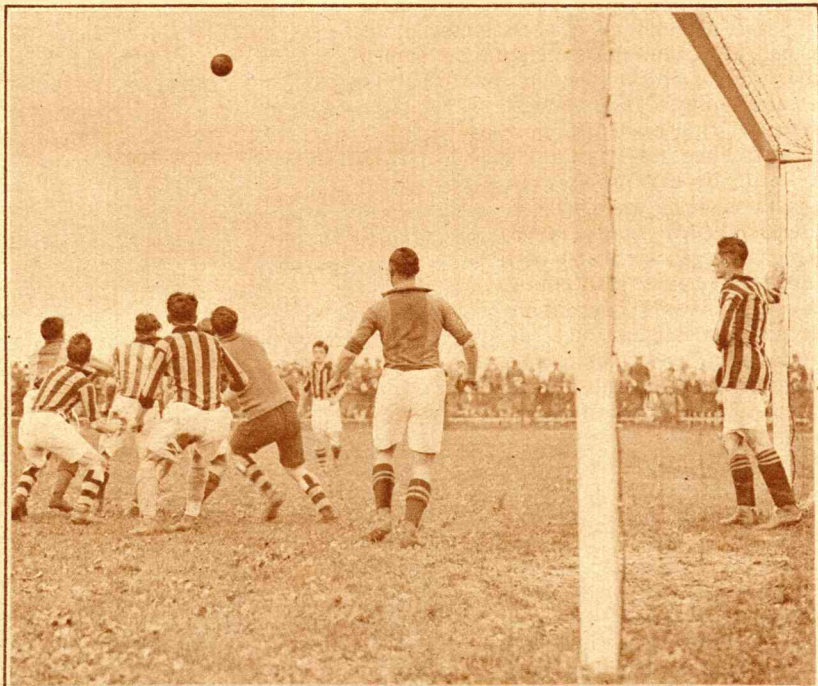
wist door een gelijk spel tegen K.F.C. het derde Haagsche winstpunt te scheppen. De geel-zwarten verschenen met een viertal invallers, doch dank zij de weinige schotvaardigheid der Zaankanter werd hiervan door hen niet geprofitteerd.

Wanneer we in de verslagen van H.B.S.' wedstrijd te Zaandam lezen dat de partijen daar aan elkaar waren gewaagd, dan behoeft men zich wat de kraaien betreft, ondanks de

slechte plaats op de ranglijst, toch niet zoo erg ongerust te maken. Voor een 3-2 nederlaag tegen het sterke Z.F.C., dat verleden jaar bijna kampioen was en nu weer boven aan de ranglijst staat, behoeft men de bewoners van Houtrust zeker geen brevet van onkunde uit te reiken. Maar... de puntjes tellen en H.B.S. heeft er nog slechts één.

Ook V.U.C. werd met den oneven goal geklopt, n.l. door 't Gooi in Hilversum. Hier gelden vrijwel dezelfde overwegingen als die, waarvan bij H.B.S. sprake is, zoodat after all, ondanks de slechte plaatsen, het morgenrood ter kimme gloort.

De zwart-witten staan aan den vooravond van een zeer belangrijk feit. Wanneer deze regels onder de aandacht van onze lezers komen, is op het nieuwe V.U.C.-terrein reeds de eerste wedstrijd gespeeld, een hyper-moderne nog wel, met kunstlicht. Moge dat nieuwe veld de V.U.C.ers in nieuwe

A.D.O. wint weer. Moment uit den wedstrijd tegen R.C.H.'n Scrimmage voor 't Haarlemsche doel, waarin Krom zich heeft opgesteld. Een der A.D.O.-spelers bevindt zich in buitenspel-positie.

De jaarlijksche hockeydag te Amsterdam. 't Haagsch Lyceum in actie tegen 't Gooi.

de ranglijst bengelen. Wel is er nu niet direct reden om het ergste te vreezen, doch V.U.C. valt ons niet mee en H.B.S. evenmin.

Maar laat ons eerst de lichtzijde even bespreken.

A.D.O. dan laat er geen gras over groeien. Wij moeten na de twee laatste overwinningen — nu werd R.C.H. weer met sprekende cijfers geklopt — wel aannemen dat de afdwaling der rood-groenen van zeer tijdelijken aard is geweest. Zeker, van Hilversum had nooit verloren mogen worden, doch stelt voetbal ons niet wekelijks aan dergelijke verrassingen bloot? In elk geval doet het goed te weten, dat A.D.O. tijdens het verdere verloop van de competitie van zich zal doen spreken. Dit staat voor ons als een paal boven water.

A.D.O. klopt R.C.H. met 4-1. Nog een spelmoment voor het Haarlemsche doel. Een der backs kopt het leder terug.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Zelfs toen de beurt aan hem kwam om te bedanken, een taak, waarvan verschillende bruijgoms zich slechts hikkellend kwijten, ging 't bij hem van een leien dakje, mannelijk en fier.

„Dat is nog eens een man om mee te trouwen!” vond Leslie, toen zij en Marcia alleen waren, terwijl de laatste zich verkleedde voor de reis. „Ik heb hem werkelijk den heelen dag bewonderd. Ik heb nog nooit een bruijom gezien, die zich, zelfs al is 't maar heel eventjes, niet aanstelt als een dwaas! Ik geloof heusch, dat je je eigen geluk nog niet inziet, Marcia. Maar je zult 't nu wel gauw leeren — let maar op mijn woorden!”

Marcia had nu haar zwaar bruidskleed uit. Ze sloeg haar beide armen om haar vriendin heen, klemde zich angstig aan haar vast.

„Oh, Leslie, Leslie, wat heb ik gedaan? Ik ben zoo bang, zoo vreeselijk bang!”

Leslie begreep, dat de reactie op zooveel zelf-beheersching noodzakelijk komen moest. Ze drukte Marcia zachtjes op een stoel en boog zich over haar heen.

„Je hoeft niet bang te zijn, Marcia. Ik wou, dat ik half zoo gerust kon zijn over de pas getrouwde vrouwtjes uit onze kringen als ik ben over jou. Ja, ik weet alles. Ik weet, dat je niet van hem houdt. Je kent hem nog niet, Marcia; maar hij is waard, dat je moeite doet hem te leeren kennen! Oh ja, je hebt 't allemaal beloofd — gehoorzaamheid, liefde, we kennen die woorden van buiten. Ik ben overtuigd, dat je leeren zult om van hem te houden. Maar misschien maakt hij 't je in 't begin niet zoo gemakkelijk als andere mannen. Zijn hart spreekt te veel mee. En hij heeft niet geleerd om voor minnaar te spelen — er is geen generale repetitie geweest. Begrijp je, wat ik bedoel, Marcia? — en begrijp je, dat je gelukkig moet zijn, dat je den man hebt kunnen trouwen, die alleen maar gedachten heeft gehad voor jou sinds hij een jongen was van zestien jaar?”

„Als ik maar daaraan denken kon,” snikte Marcia; „maar hoe weet ik, of hij nooit iets om een ander meisje gegeven heeft en tot mij teruggekomen is meer uit trots en eerezucht dan uit liefde? Hoe kan een man van een vrouw houden als hij haar niet kent?”

„Een man is een eigenaardig wezen, Marcia, en de jouwe al heel erg. De tijd zal 't je leeren.”

„Leslie, ga met me mee — al is 't niet vandaag, dan toch zoo gauw mogelijk. Ik heb je nodig. Ik kan je nu niet missen! Zeg, dat je gauw komt!”

„Nee, Marcia, ik denk er niet aan. Ik kom wel, maar nu niet. In 't begin moeten jullie alleen zijn. 't Is een gewoonte-zinnetje, maar in jouw geval is 't waar. Jij gaat met je man naar Fal-

coner's Hall en over een paar maanden kom ik logeeren — ten minste als je dan nog gasten hebben wilt!”

HOOFDSTUK VI EEN ONTWAKEN

Met een schrik werd Marcia wakker. Helder scheen de Meizon in de haar nog niet vertrouwde omgeving. Marcia keek om zich heen als iemand, die droomt.

Haar heele leven was ze aan comfort gewend geweest, maar nog nooit was ze door zoodanige luxe omringd geweest als nu. De kamer was buitengewoon groot voor een slaapvertrek — hoog en lichtig. De kleuren waren wit, oud goud en een heel zacht zeegroen. Een groote Venetiaansche spiegel besloeg een halven wand. Alle benodigheden op de toilettafel waren van zilver of ivoor. In een afgesloten gedeelte zag ze door een gordijn een marmeren bad. Plotseling kwam ze overeind,

streek 't haar uit de oogen, en begreep, dat dit alles geen droom was, zooals ze eerst gedacht had, maar werkelijkheid. Duidelijk herinnerde ze zich alle gebeurtenissen van den vorigen dag tot den tijd, waarop ze in een gereserveerden coupé naar 't Noorden stoomden. Toen werd alles vaag en verward. Ze had alleen nog maar verwarde indrukken. De natuur had zich gewroken over den dwang, dien Marcia zich de laatste weken had opgelegd en voor ze een uur in den trein had gezeten, was een zware hoofdpijn komen opzetten, die haar ten slotte half bewusteloos maakte, en ze wist haast niets van haar intrede in haar nieuw tehuis.

Ze voelde zich nog heel moe, maar de hoofdpijn was weg. Ze zag heel wit en had donkere kringen onder de oogen; maar toch verlangde ze er naar om op te staan. Ze begreep, dat dit een treurige thuiskomst geweest was voor — voor Marcus. Ja, ze moest nog aan dien naam gewend raken. Ze had nog een vage herinnering aan zijn sterken arm en aan de zachtheid, waarmee hij haar geholpen had. Ze zou vlug opstaan en hem gaan zoeken. Haar hand had ze al aan 't belknopje, toen de kamenier, die ze uit Londen had meegenomen, op de teenen binnenkwam met een presentblaadje in de hand. Ze was blij, dat haar meesteres wakker was.

Marcia was zoo flauw, dat ze met graagte al de meegebrachte heerlijkheden opat. Ze voelde zich opgeruimd, dan ze gemeend had te kunnen zijn. Toen 't meisje de kamer uit was, hoorde ze een krachtige stem in de gang.

„Beter, zeg je? Al iets gegeten? Mooi. Dan ga ik even naar binnen, voor ik weg moet.”

't Meisje antwoordde iets, maar de stem zei ongeduldig:

„Onzin, ik heb geen tijd.”

De deur ging open en Marcus, die zijn rijcostuum aan had, kwam binnen; lang, krachtig, met een frissche, gezonde kleur, vol levenslust en met iets gebiedends over zich, dat Marcia onmiddellijk opviel. Haar gedachten waren zoo gecompliceerd, dat die moeilijk te ontleden waren.

Hij ging naar 't bed, legde zijn hand op haar schouder en kuste haar licht op 't voorhoofd.

„Beter, Marcia? Gelukkig. Maar je ziet er nog slecht uit. Je moet je den heelen dag erg kalm houden. Ik wou, dat ik bij je kon blijven om je gezelschap te houden, maar ik heb een dringende boodschap gekregen om dadelijk naar de mijnen te komen. Ik hoop, dat ik vanavond terug ben, maar misschien moet ik wel blijven tot morgen. Vind je 't erg om alleen te zijn? Je ziet eruit of je tot niets in staat bent dan tot rusten; gelukkig kent je kamenier je al jaren en weet ze, wat je nodig hebt.”

„'t Zal best gaan,” ant-

De vergeten badgast.

(Foto Paramount.)

woordde Marcia, die zich opeens erg teleurgesteld voelde, omdat haar man weg moest. „Ik heb er nooit iets om gegeven om alleen te zijn. Ik zal me vandaag heel kalm houden en alleen overal eens een kijkje nemen. Ik wil nooit je werk in den weg staan.”

Ze voelde, dat haar woorden koud klonken. Maar ze wist niets anders te zeggen. Zij, die zelfs als kind nooit verlegen geweest was, voelde zich nu onuitsprekelijk verlegen in de tegenwoordigheid van dezen man. Ze verlangde er naar de hand aan te raken, die op haar schouder lag. Ze wilde hem aankijken en hem toelachen en hem vragen om gauw terug te komen. Maar ze kon 't niet. Dieper boog ze haar hoofd, zoodat hij haar gezicht niet kon zien. Haar woorden klonken koud en onverschillig.

„Mooi. Zorg maar, dat je beter bent, wanneer ik terugkom. Je zult wel 't een en ander te doen hebben. Als je uit rijden wilt gaan, heb je 't maar te bevelen. Er staan auto's en paarden tot je beschikking. Bedenk, dat alles jouw eigendom is. Tot ziens, zorg goed voor jezelf. Ik kom zoo gauw mogelijk terug.”

„Graag,” antwoordde ze en ze probeerde wat meer warmte in haar toon te leggen; maar zelfs dat eene woordje klonk haar al geforceerd.

Hij raakte haar voorhoofd vluchtig met zijn lippen aan en ging weg. Marcia was alleen in de pracht van haar nieuwe omgeving.

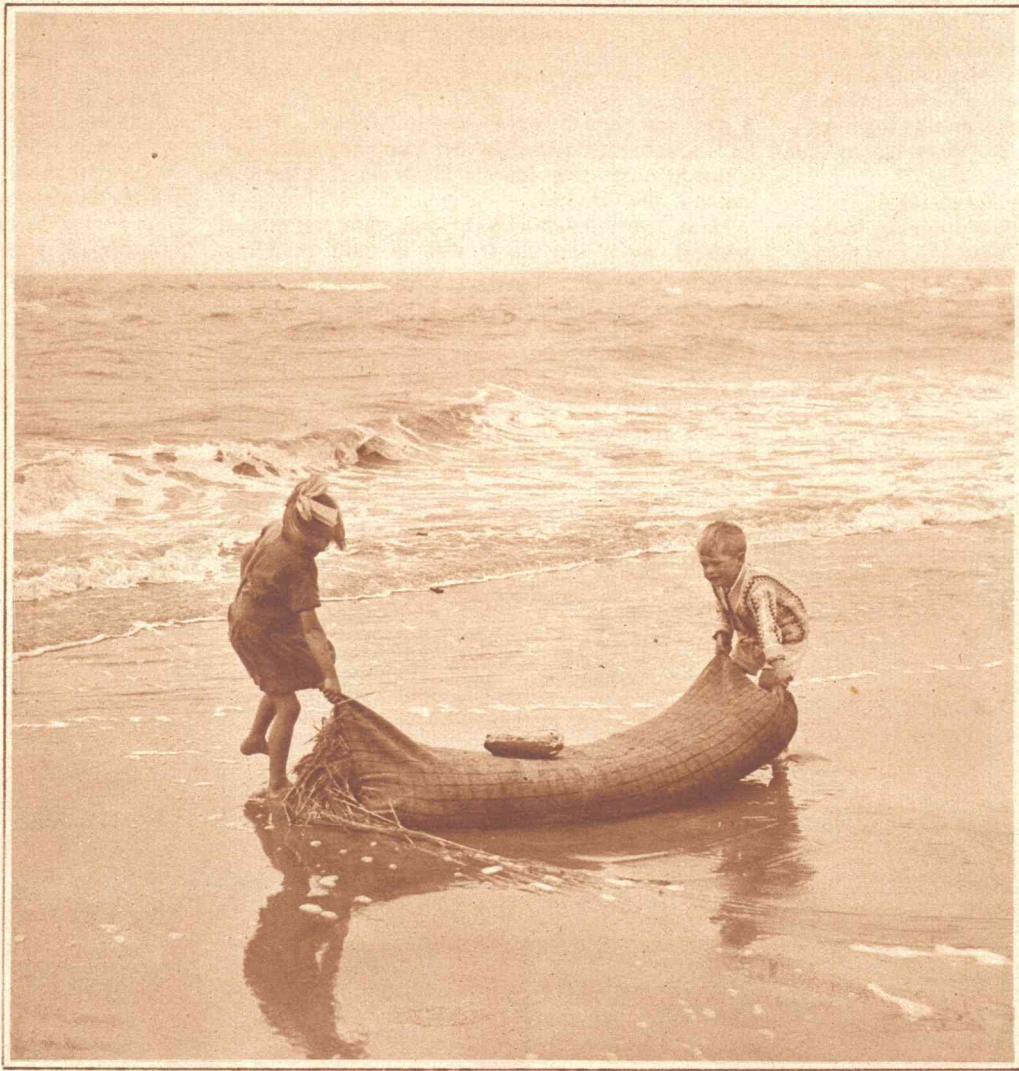
't Was werkelijk een statig huis en mooi gelegen. Marcia besloot met haar onderzoekstocht te wachten tot Marcus terug was en tot deze haar alles kon laten zien. Ze voelde zich nog zenuwachtig en slap en liep vlug naar de prachtig aangelegde tuinen. Doch alhoewel Falconer's Hall zoo warm en beschut lag, kon Marcia toch wel aan de grootsche natuur rondom bemerken, dat ze niet in een sprookjesland gekomen was. Een ingespannen leven lag achter die heuvelruggen — een leven, waar Marcus zoo heelemaal in op ging. Ze voelde een zekere nieuwsgierigheid om meer te weten van zijn leven — zijn werk.

„Als ik niet van hem kan houden,” zei ze in zichzelf, „kan ik hem respecteren. Ik kan belang stellen in zijn werk. Ik kan een goede vrouw voor hem zijn. In al den onzin, dien Leslie praat, steekt toch wel iets waars. Hij is werkelijk wonderlijk trouw gebleven aan zijn jongensdroom. 't Is heel eigenaardig. Ik geloof, dat 't me soms wel een beetje bang maakt; maar als hij zooveel jaren aan me gedacht heeft, verdient hij ook wel iets terug. Met eigen hand heeft hij me de papieren gegeven, die vader en Ennisvale voorgoed uit hun moeilijkheden helpen (natuurlijk vraag ik vader nooit om rente). Als hij trouw gebleven is aan zijn illusies van zestien-jarigen jongen, ben ik trouw gebleven aan mijn belofte van drie jaar terug — en ik kan die belofte veel koninklijker houden dan ik ooit gedacht had. Ennisvale zal nooit geen geldzorgen meer hebben. Ik wil een goede vrouw voor hem worden. Liefde heeft hij niet bedongen; misschien verlangt hij die niet —”.

Maar plotseling stakte ze in haar overpeinzingen. Ze herinnerde zich, hoe Marcus bij haar in de kamer gekomen was, haar gekust had en zijn hand op haar schouder gelegd had. Ze voelde den druk nog. Natuurlijk kon ze niet van hem houden. Hij was haar nog haast een volslagen vreemde. Ze kende hem pas een maand en in dien tijd had zehemslechts een paar maal gezien. Maar zeer zeker was hij totaal verschillend van de mannen, die ze tot dusverre gekend had. Ze dacht doorlopend aan hem;

als hij niet bij haar was, klonk haar toch voortdurend zijn stem in de ooren; de laatste week had ze elken nacht van hem gedroomd. Hij had haar om geen liefde gevraagd, verlangde er misschien niet eens speciaal naar; maar haar achting en haar toewijding als vrouw kon ze hem gerust geven. Als ze niet van elkaar hielden, konden ze tenminste goede vrienden zijn.

Dien avond kwam Marcus niet terug. Hij stuurde een telegram, dat hij tot den volgende dag was opgehouden. Marcia, die onder den indruk gekomen was van de statige pracht van haar nieuwe omgeving, ging vroeg naar bed; en den volgende morgen besloot ze den tijd, dat haar

Kapers op de kust.

man er nog niet was, door te komen met een rit in de omgeving.

Ze ging naar den stal en koos een pony uit. 't Was een rustig dier, dat volkomen vertrouwd was. Dus kleepte Marcia zich en begaf zich alleen op weg, ze sloeg een pad in, dat naar Three Brooks leidde; ze herinnerde zich, dat ze op een brief van Marcus, dien ze een paar dagen voor het trouwen van hem ontvangen had, terwijl hij een kort bezoek aan Wold Hall bracht, dat poststempel gelezen had. Zijzelf had hem nooit geschreven: ze had hem niets te zeggen, wat niet had kunnen wachten, tot hij weer bij haar was. Nu vroeg ze zich af, wat voor plaats 't zou wezen, en hoe ver ze van Marcus af zou zijn, als ze in 't dorp was. Ze wist nog niets van de omgeving. Ze had nergens in huis een kaart kunnen vinden. Maar ze wist, dat onder 't rijden de afstand tusschen haar en hem kleiner werd en dat vond ze prettig.

De natuur werd woester — uitgebreide heidevelden strekten zich uit zoover men zien kon, hier en daar afgebroken door groote grijze steenmassa's. Ze kreeg 't gevoel, alsof ze in een heel andere wereld terecht gekomen was en toen ze 't dorp binnenkwam en de kleine huisjes zag met de vreemde geveltjes en de nauwe straatjes, werd dit gevoel nog versterkt. Bovendien merkte ze, dat ze de menschen moeilijk kon verstaan. Met eenige inspanning begreep ze, dat Wold Hall en 't mijn-dorp vlakbij was achter een heuvelrug. Ze was niet moe en had sandwiches bij zich. Ze liet haar paard bij de herberg wat drinken en besloot toen naar

den top van den heuvel te rijden om te kijken, wat er achter lag. Maar de zon werd brandden heet en de weg ging steeds steiler omhoog. Toen Marcia eindelijk op halverhoogte een klein groen plateau bereikte, besloot ze af te stijgen en den pony te laten rusten. Zelf at ze ook iets en besloot, na een kwartiertje terug te gaan. Maar toen ze wat uitgerust was, kreeg haar nieuwsgierigheid de overhand en besloot ze toch nog hooger te gaan.

Opeens zag ze een kleinen, stevigen jongen, die een fort maakte van steenblokken op den weg. 't Was een lief kereltje, zijn kleertjes werden door een mouwshortje beschermd. Hij leek niet precies op een dorpskind, maar was toch ook geen deftig

kindje; ze wilde hem niet zonder een vriendelijk woordje passeeren en hij van zijn kant keek haar zoo nieuwsgierig aan, dat ze wel iets zeggen moest.

„Is dit de weg naar Wold Hall, kereltje?” vroeg ze.

't Kind was een jaar of acht en scheen pienter voor zijn leeftijd.

„Nee — tenminste — u kunt er wel komen, maar 't is nog een heel eind en moeilijk te begaan — voor een dame. Bovendien, nu woont er niemand op Wold Hall. Langs dit pad komt u aan ons huis; 't heet Hill Top Farm.”

„Maar ik dacht, dat ik van hieruit Wold Hall kon zien liggen?”

„Oh ja — dat wel. Maar 't is nou gesloten. Meneer Drummond is getrouwd. Hij woont nou op Falconer's Hall.”

Marcia lachte en ging op een steenblok zitten.

„Ja, dat weet ik, kereltje. Ik ben de dame, waar meneer Drummond mee getrouwd is.”

Hij keek haar aan — en zijn blik had iets zoo onderzoekends, dat 't niet meer de blik was van een kind. Hij leek haar van 't hoofd tot de voeten op te nemen en ze vroeg:

„Wat is er, kindje?”

„Vond u 't leuk om met hem te trouwen?” vroeg 't kind ernstig.

Marcia had moeite om niet te laten merken, dat ze geschrokken was. Wat bedoelde 't kind? Ze wilde 't hem niet vragen, maar hij ging uit eigen beweging verder. Hij was vervuld van de een of andere gedachte, die zijn hersentjes bezig hield.

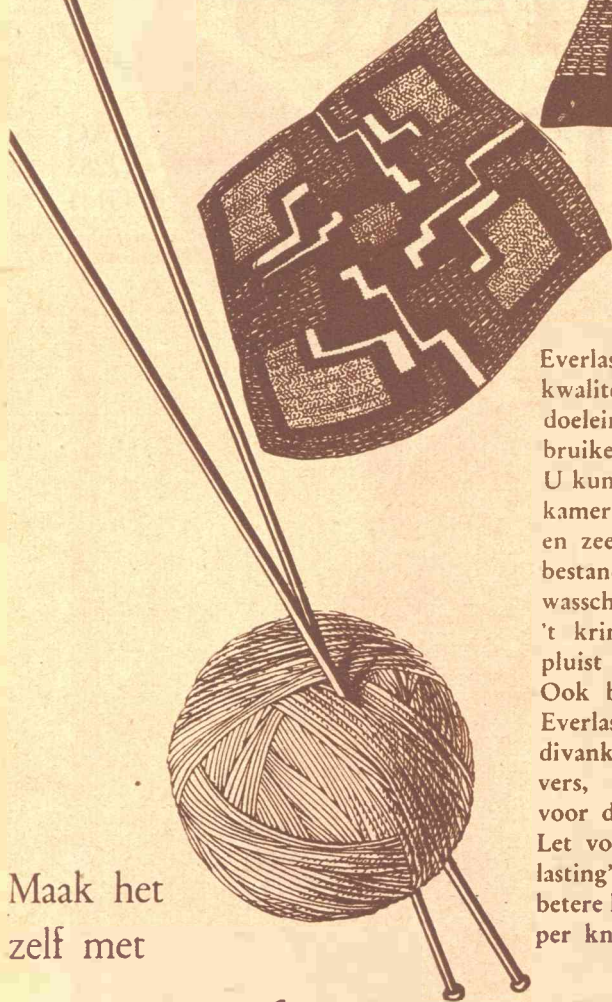
„Ik zou wel eens willen weten wat voor een gevoel 't is om te trouwen met een man, die zijn vriend vermoord heeft,” zei hij. „Heeft hij 't u verteld?” Marcia zei niets.

(Wordt voortgezet)

Belangrijke Mededeeling

De vorige week hebben onze lezers een proefnummer aangetroffen van een nieuw jeugd-tijdschrift, „Sjors” geheeten, hetwelk voor den geringen prijs van 7½ cent verkrijgbaar wordt gesteld. Wij maken onze abonné's er evenwel op attent, dat het bijvoegsel bij het vorige nummer slechts een voorproefje was en dat het nieuwe tijdschrift merkkelijk beter en fraaiër wordt uitgedrukt dan 't reeds verschenen proefnummer. De nummers worden aangenomen door de bezorgers, agenten of op ons Huis.

VOOR 1001 DOELEINDEN

Maak het
zelf met

Everlasting BREIKATOEN

Everlasting breikatoen bezit zulke kwaliteiten, dat het voor 1001 doeleinden prachtig te gebruiken is.

U kunt er matjes voor Uw badkamer van maken - tegen water en zeep is het immers volslagen bestand - 't kan gespoeld, gewasschen, gewrongen worden - 't krimpt niet, verkleurt niet, pluist niet.

Ook badmantels kunt U uit Everlasting breien - theewarmers, divankussens, bedspreien, Pullovers, onderkleeding, kleertjes voor de kleinen.

Let vooral op den naam „Everlasting". Deze garandeert U betere kwaliteit en meer gewicht per knot.

SEINPOST-THEATER

SCHEVENINGEN — TELEF. 53718, 53719

DE HUWELIJKSMARSCH

met ERICH VON STROHEIM

BON

voor de Lezers van 's-Gravenhage in Beeld
GOED VOOR TWEE INVITATIES
met bijbetaling van f 0.40 per persoon voor Sted. bel., enz.
Geldig: dagelijks, behalve Zaterdag, Zondag en Maandag.
Plaatsbespreking aanbevolen à f 0.10 per plaats, van 11—4 uur

INDISCHE GENEESMIDDELEN
GALSTEEN EN LEVERZIEKTE
Temoe Lawak, beslist afdoend,
per bus f 1.75.

NIERZIEKTE - STEENEN
Daon Remoedjoeng, het beste
geneesmiddel tegen alle nier-
afwijkingen, per bus f 2.25.

SUIKERZIEKTE EN MALARIA
Polée bast, schitterende resultaten
per bus f 2.25.

AKAR - BAHAR ARMBANDEN
tegen reumatiek. Gewone maat
f 3.— per stuk.

THE SINGER IMPORT
GRONINGEN

Men wachte zich voor z.g. losse kruiden.

AF FABRIEK:

Reclame Koffer-Gramfoon

pracht geluid, met platenberging, prima
motor met 1 jaar garantie, en 6 nrs.,
(van f 35.—) slechts f 19.50

"Odeon" Koffer-Gramfoon

Luxe uitvoering, iets moois, met 6 nrs.,
(van f 45.—) slechts f 29.50

"Columbia" Portable

het nieuwste model, overweldigend
geluid, overtreft alles, speciaal gebouwd
voor de tropen, slechts f 45.—

"His Master's Voice"

Koffer-Gramfoon

zooeven ontvangen, het nieuwste model
1931, automatische start en reminrich-
ting, verbeterde motor en soundbox,
slechts f 90.—

Verzending franco door geheel Nederland.

Grootste sortering **Gramfoonplaten**
in Nederland van alle bekende merken.

"MUZIEK-SMITH"

Fabriek van Muziekinstrumenten

Nieuwstraat 25 bij de Vlamingsstraat
Den Haag - Telefoon 12883

Zondags gesloten

Wie is dat flinke meisje toch?

Den heelen dag op de
been. Klanten be-
dienen - vragen beant-
woorden. Toch vroolijk
en opgewekt. Nooit ver-
velend - nooit vermoeid.

Ze is altijd frisch, zegt ze,
omdat haar mond frisch
is. Hoe komt dat? Ze ge-
bruikt Wrigley's! Want
Wrigley's Kauwgom ver-
frischt mond en verhemel-
te beter dan eenige andere
versnapering. Het gebit
blijft schoon, de spijsver-

tering wordt bevorderd
en de adem gezuiverd.

Wrigley's na elken maal-
tijd is een gezonde
gewoonte! Doktoren en
tandartsen bevestigen het.

Twee soorten: de P.K.,
een zuivere pepermint-
smaak, - de Spearmint,
een pittige kruizemunt-
smaak. Slechts 5 cent per
pakje - toch het aller-
fijnste wat bestaat.

Ga naar Specht Het komt terecht

VERRAST

zijt ge bij het bezoeken van onze maga-
zijnen over de enorme keuze in kleding,
huisraad, enz. enz.

GENEIGD

tot koopen zijt ge spoedig, als ge de prima
kwaliteit van al onze artikelen ziet. En
wanneer ge dan de gemakkelijke betalings-
conditiën kent, zijt ge vast

BESLOTEN

onze klant te worden. Zoo combineert ge
3 voordeelen: onbeperkte keuze, onover-
troffen kwaliteit, gemakkelijkste betalings-
conditiën.

Vraagt geïllustreerden catalogus:

N.V. HOLLANDIA'S GOEDERENHANDEL

ROTTERDAM
GED. BOTERSL. 129-135

DEN HAAG
PRINSEGRACHT 42

UTRECHT
VOORSTRAAT 22
KALVERSTRAAT 9